

JUNGLEPOSTEN

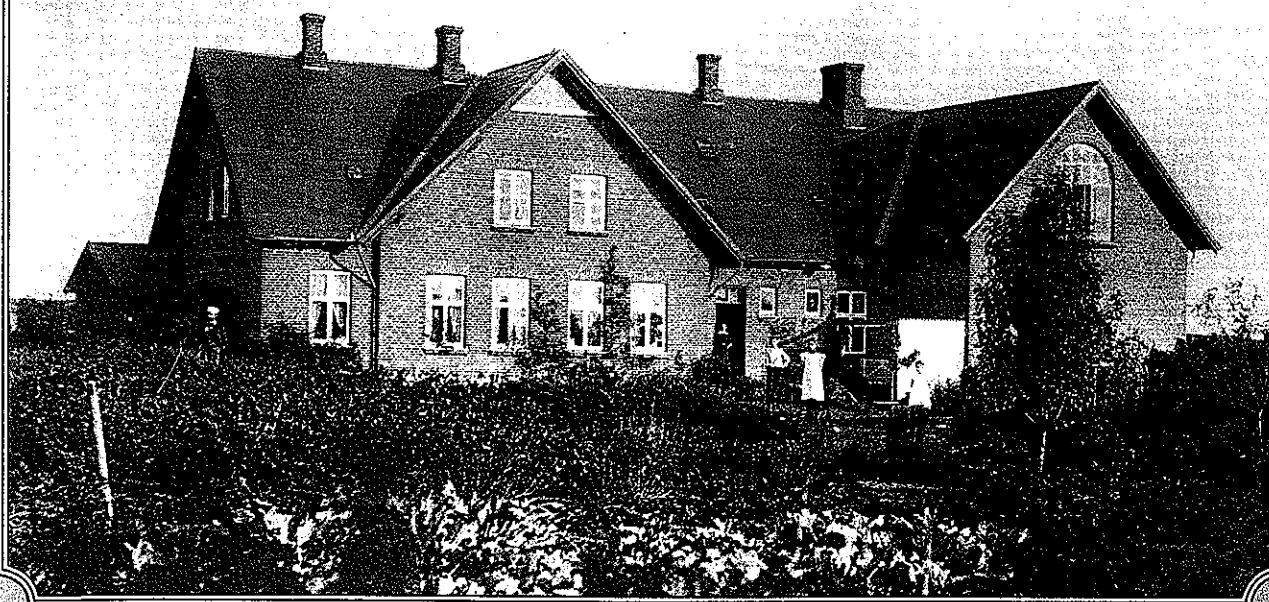
2007

JUBILÆUMSSKRIFT

AUNING SKOLE

Søndre Skole Auning
1907

AUNING SKOLE

Hyldest til Auning Skole

- en hundredårig højt estimeret dame!

Mel.: "Hvor smiler fager..."

Her ligger Auning med tørveglød
- som smilet dybt i den Djurske næse,
som smørhul midt i den lune grød,
som krydderiet, når man vil kræse.
Her har vi urkraft og stædighed,
- og fælles viden gør hærdebred.

Her har vi vilje, og vi har vej,
her har vi skole med perspektiver.
Her har vi fremtidens tankestreg,
guddom'lig grokraft og lærdoms-iver.
Her spired' "kornet" fra slægt til slægt.
Om Auning Skole står dyb respekt.

Her findes tiltag og højt niveau
med overblik, viden og visioner.
Hvert barn er skattet – med håb og tro
skal hver elev gives ambitioner,
så Danmarks fremtid bli'r vid og magt.
På Auning Skole bli'r spiren lagt.

I hundred år har vi vist en vej:
I Nord og Sønder stod sognets skole
med virkelyst, lærdom – og ståhej
fra Katekismus til Ole Bole.
Idéer fødtes. Man gik bersærk,
de tvende skoler fik vokseværk:

Støt står da skolen på Søndervang,
og aldrig la' hun sig træt i dvale,
- til hende lyder vor hyldestsang,
den gamle dame med potentiale,
med fundament så stabil' og tung'
...en gammel skole, men evigung!

Inge Petersen
Lærer
Auning Skole

Forord

Søndag den 01.04.07 kan den ældste del af Auning Skole fejre sit 100års jubilæum. I den forbindelse står skolefesten i år i jubilæets tegn med en anderledes skolefest for elever og deres forældre under temaet "Skolen for 100 år siden".

Junglepostens redaktion har i den anledning besluttet at udgive et særligt jubilæumsnummer af Jungleposten, som tager udgangspunkt i skolens historie og jubilæum.

Redaktionen har rettet henvendelse til gamle elever, lærere og inspektører samt nuværende lærere og elever og bedt dem fortælle deres skolehistorie til Jungleposten.

Det er der kommet rigtig mange gode og spændende artikler ud af, som giver et godt billede af Auning Skoles udvikling gennem 100 år.

Redaktionen takker alle artikelskriverne for de mange indlæg samt lån af diverse private billeder. En speciel tak skal lyde til Sønderhald Egnarkiv og Helga Sørensen, for udlån af materiale.

En særlig tak skal også lyde til A. Arndt Nielsen og Vilhelm Jensen, der begge har været yderst behjælpelige med information om skolen.

Redaktionen ønsker Junglepostens læsere rigtig god læselyst, og håber i alle vil nyde denne lidt anderledes udgave af Jungleposten samt turen ned af "Memory Lane".

Indhold

Hyldest til Auning Skole	2
Forord	3
Auning Skole før 1907	4
Auning Skole anno 1907	5
Auning Skole – fra 1907 til 2007	6
Auning Skole set med skoleinspektørens briller (1963 – 1980)	8
Nordre Skole – den lille skole	10
Husker du vor skoletid	11
Skolekøkkenet i halvtresserne	15
Husker du vor skoletid	16
Opstarten af børnehaveklassen i 1973 og til nu	17
Auning Skole udadtil	19
Auning Skole set med skoleinspektørens briller (1980 – 2001)	21
Husker du vor skoletid	23
Den gamle skole	24
Skole og IT – fra Commodore 64 til den bærebare	26
Ekstra Bladets Skolefodboldturnering	29
Skolebiblioteket gennem 100 år	30
Auning Skole set med skolelederens briller (2001 –	31
Skolenævn og skolebestyrelse	34
Husker du vor skoletid	35
Auning Skole anno 2007	36
SFO – før og nu	37
Junglepostens historie	39

Auning Skole før 1907

Så langt tilbage som 1721 kan man dokumentere undervisning af børn i Auning og omegn. Hvad det var for en slags undervisning, og hvordan den foregik findes der ikke noget om.

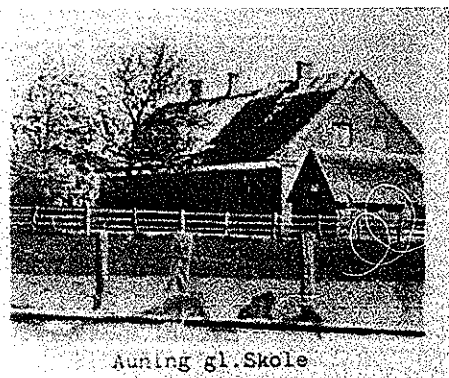
I 1772 kom så oprettelsen af en skole i Auning "på majestætens befaling" – bygningen, der trods ombygning og tilbygning stadig eksisterer den dag i dag bag ved Juulsgade.

Frem til 1863 var der kun 1 lærer ansat i Auning; P.M Juhl, men i 1863 var behovet for en ny og større skole. Denne blev bygget og endnu en lærer blev ansat; I. M. Laursen.

I den gamle skole blev senere etableret en højskole, der dog efter kun et par år måtte nedlægges grundet for ringe tilslutning.

P. M. Juhl og I. M. Laursen forestod undervisningen frem til 1904, hvor byens udvikling gjorde at endnu en skoleudvidelse var nødvendig.

Line Bech Skov

Auning gl. Skole

Et hold elever fra den gamle skole i Auning. Til venstre lærer Juhl og til højre lærer Laursen

Auning Skole anno 1907

Ved århundredeskiftet blev det endnu engang besluttet, at der skulle bygges en ny skole i Auning, men valget af placeringen af skolen forårsagede en strid i sognerådet.

Sognerådets medlemmer bestod bl.a. af et medlem fra Tårup, der ønskede en skole i Nord og et medlem fra Auning Kær, der ønskede en skole i Syd. De stridende parter kunne ikke enes om placeringen, og resultatet blev etableringen af to identiske skoler; Nordre og Søndre Skole.

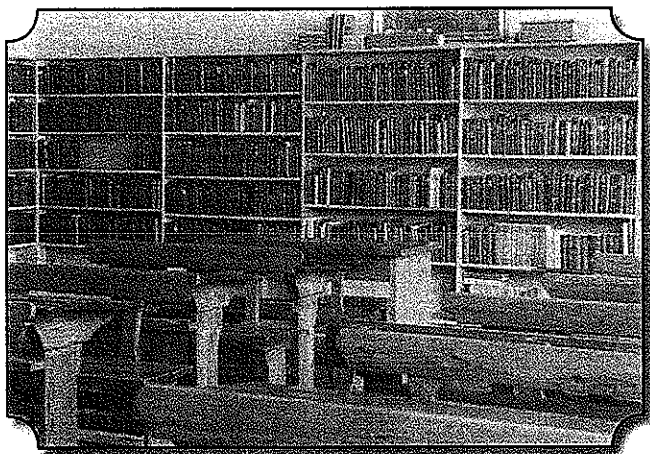
Begge skoler blev tegnet af overbanemester Jensen fra Århus, og bestod begge af to normalklasseværelser, en gymnastiksal i tagetagen samt bolig for førstelæreren i stuen og bolig for førstelæreren i tagetagen.

På Søndre Skole blev I. K. Rasmussen ansat som førstelærer, og forskolelærerinden Bodil Laursen blev ansat som medhjælper. Lærer Rasmussen startede og sluttede sin formiddagsundervisning med sange fra salmebogen, mens eftermiddagsundervisningen startede og sluttede med fædrelandssange. Mandag, tirsdag og onsdag mødte 1. og 4. klasse kl. 8 - 12, mens 2. og 3. klasse mødte fra kl. 13 - 16. Torsdag, fredag og lørdag byttede klasserne mødetidspunkt.

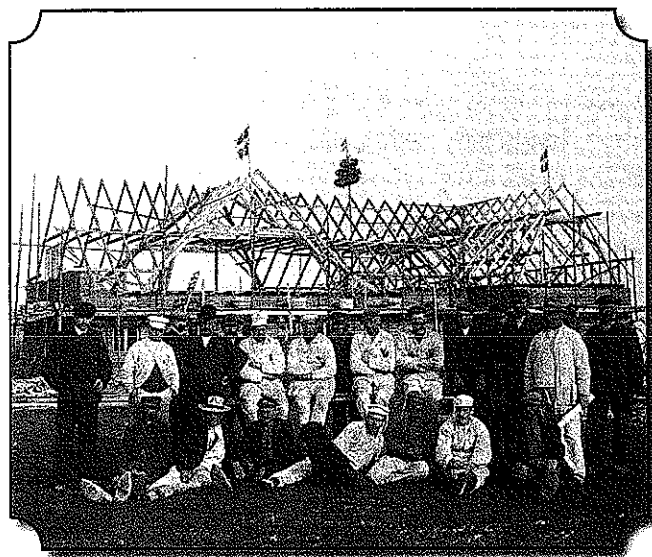
Frem til 1949 bestod begge skoler efter samme principper, hvorefter Nordre skole kun fungerede som forskole frem til 1971, hvor den endelig blev nedlagt.

Line Bech Skov

Klasselokale anno 1907

Rejsegilde ved bygningen af Nordre og Søndre skole i 1907

Auning Søndre Skole. Lærer Rasmussen og frk. Bodil Laursen med et hold elever

Auning Skole - fra 1907 til 2007

Den 01.04.07 er det 100 år siden den ældste del af Auning Skoles Søndre Skole blev taget i brug. Lokalerne, der i dag huser 10. klasse, støttecentret og Ungdomsklubben har gennem tiden været brugt til bl.a. kontor for skoledirektør A. Arndt Nielsen, skolebibliotek og lokalhistorisk arkiv, SFO og tandlæge.

Ser man på Auning Skole anno 2007 er det noget af en udvikling/udbygning skolen har gennemgået til den nuværende form skolen har i dag.

I 1950 kom den første udbygning af skolen, hvor bygningen med nuværende pedelkontor, billedkunst, sløjdelokale, modtageklassen og gymnastiksalen og "gammel hjemkundskab" kom til. Oprindeligt var pedelkotoret lærerværelse for de lærere, der var tilknyttet både Nordre og Søndre skole, og billedkunstlokalet blev taget i brug som almindelige klasselokaler.

I løbet af 1960 blev "60'er-fløjen" bygget til - fløjen, der i dag huser overbygningen, konferencerummet, EDB-lokalet og fysiklokalet. Konferencerummet fungerede oprindeligt som lærerværelse og blev efterfølgende stedet for læsekursus og sundhedspleje inden det i 2001 blev taget i brug som konferencerum.

Den første af de to barakker, hvor amtsklasserne i dag har til huse blev bygget i 1962 og blev oprindeligt brugt til klasseværelser. Efterfølgende har lokalerne

været brugt til børnehave, SFO og dagpleje inden det 2001 i blev til amtsklassernes tilholdssted..

I 1965 blev den sidste del af "fysikgangen" bygget til og det nuværende depot for enden af gangen fungerede i en del år som kontor for viceinspektøren. Nu fungerer lokalerne som EDB-lokale, ny fysiklokale og i 2006 blev det nye natur/teknik/biologilokale taget i brug.

1970 blev året, hvor glasgangen, kontor-/administrationsgangen blev bygget til sammen med det nuværende lærerværelse samt gangen, hvor der nu er pædagogisk værksted for skolens personale samt skolens bibliotek.

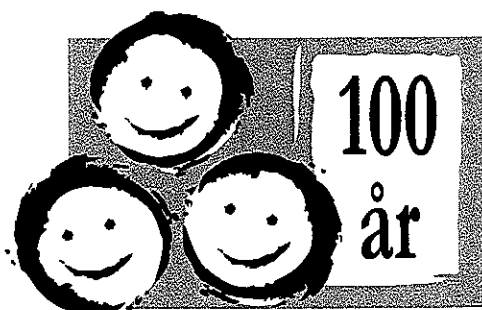
I 1976 blev gangen med hjemkundskab og håndarbejde bygget til samt klynge II og en del af klynge I. Stedet, hvor kantinen ligger, var oprindeligt biologilokale og biologidepot men blev i 2003 til kantine og i 2004 blev pyramiden tilknyttet.

Den nuværende indskoling blev indviet i 2002, musiklokalet i 2003 og tilbygning af to ekstra klasselokaler i overbygningen kom i 2004. I 2005 kom den sidste pavillon til amtsklasserne samt udvidelsen af lokalerne på 60'ergangen.

Alt i alt 100 års skole med mange lokaleudvidelser gennem næsten 100 år.

På næste side ses lokaleoversigt over Auning Skole anno 2007.

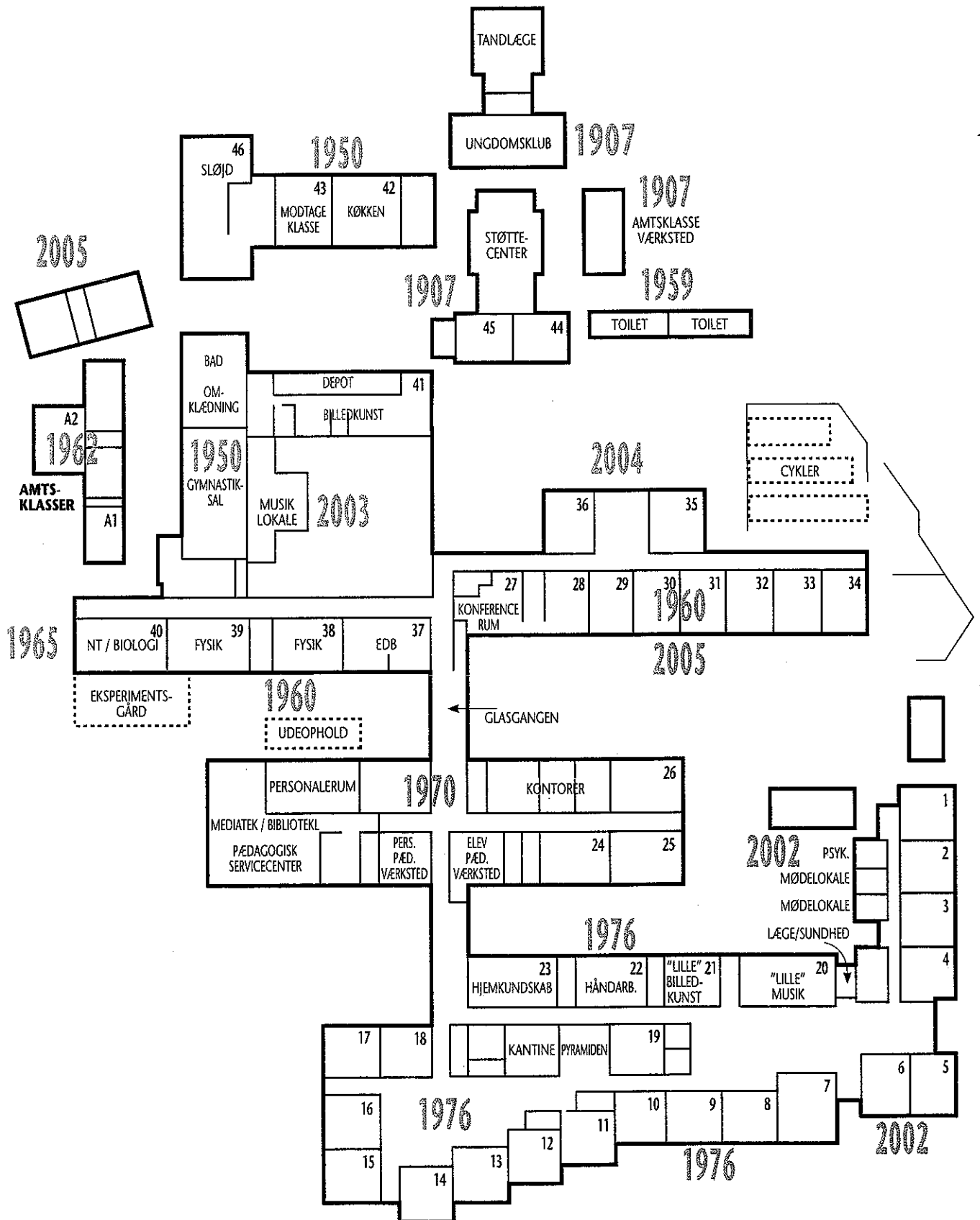
Line Bech Skov

AUNING SKOLE

Lokaleoversigt - anno 2007

Auning Skole set med skoleinspektørens briller (1963 - 1980)

Indledningsvis vil jeg gerne lykønske Auning Skole med jubilæet samt takke for denne givne lejlighed til at fortælle lidt om min tid som leder af skolen og dermed lidt af skolens historie.

Jeg kom til skolen som leder i 1963. Om de nærmeste foregående år kan berettes, at de små skoler i den daværende Fausing-Auning Kommune var blevet nedlagt i 1962. I 1963 var der således i kommunen kun 2 skoler: Nordre og Søndre Skole. På Nordre Skole blev børnene i 1. og 2. klasse undervist. Begge skoler var 2-sporede. Som følge af skolenedlæggelserne i landsbyerne blev 1961-fløjen bygget. Jeg fik ved min tiltrædelse at vide, at man havde bygget 2 klasselokaler mere, end der på det pågældende tidspunkt var behov for, men som man sagde: "Så skal der ikke bygges mere de nærmeste 30 år"!!

Udviklingen viste sig imidlertid at blive anderledes. Allerede i 1966 kom den første kommunesammenlægning, og Gammel Estrup Kommune dannedes. I Øster og Vester Alling Kommune har oprindeligt været 3 skoler: Ring, Vester Alling og Øster Alling, men kun Øster Alling Skole fik lov at bestå for de

Skole. En ny udvidelse af skolen blev nødvendig, men man nøjedes med at bygge midlertidige lokaler i en træbarak langs med gymnastiksalen. Den blev godkendt for 10 år, og bruges endnu!

Nu begyndte imidlertid en anden udvikling. De store årgange fra besættelsestiden meldte nu deres børn til skolegang. Børnetallet steg støt, så skolen på visse årgange var 4-sporet. Desuden blev der lagt op til endnu en kommunesammenlægning, og Sønderhald Kommune dannedes i 1970. Man besluttede derefter at nedlægge såvel skolen i Øster Alling som Nordre Skole, midtjyllandsplanens skolebyggeri blev iværksat, og man udvidede desuden 1961-fløjens vestende med 2 lokaler. Skolens administration samt lærerværelse flyttede til de nye lokaler.

Sidste byggeri i min periode som skolens leder blev byggeriet med de 2 "klynger". Dette byggeri var nødvendigt. Lokaleforholdene var efterhånden blevet kaotiske. Der blev desuden nu mulighed for at oprette børnehaveklasser.

Som det fremgår af ovennævnte var min tid som leder stærkt præget af kommunesammenlægninger

Rejsegilde ved bygningen af klynge II.

På billedet ses fra venstre: Byrådsmedlem Peter Skipper, Skoleinspektør A. Arndt Nielsen, Borgmester Kirk Thøgersen, Ingeniør Otto Bredahl fra firmaet Reeholm og Bredal samt Arkitekt Kjeldsen

og byggeri samt årlige læreransættelser. Selvom der blev bygget meget, var der til tider meget voldsom lokalemangel. Det var i lange perioder ikke muligt at give hver klasse et lokale, der var deres. Et år var der således helt op til 13 vandreklasser. Der var kun én gymnastiksal, så det var selvsagt et stort problem. Det løstes på den måde, at der blev indgået en aftale om at benytte den planlagte idrætshal, hvor skolen da fortsat har til huse, og da den første svømmehal blev bygget, kunne skolen starte svømmeundervisning. Fodboldbanen lå, hvor midtjyllandsplanens udvidelse nu er. Denne bane samt tennisbanen mod øst blev nedlagt i forbindelse med dette byggeri.

Ledelsesmæssigt var der i min periode som leder af skolen også en vis udvikling. Min første viceinspektør hed Bender Christensen, og Vilhelm Jensen var lærerrådsformand. Da Bender Christensen kort tid efter fik stilling som leder på Molsskolen, blev Jens Korsgård hans efterfølger på posten. I 1970, da jeg blev ledende skoleinspektør i Sønderhald Kommune, skulle der være 2 viceinspektører og Vilhelm Jensen fik den nyoprettede stilling. I slutningen af 1970'erne kom en lovændring, så min stilling som ledende skoleinspektør blev nedlagt; jeg blev skoledirektør og rykkede væk fra skolen i begyndelsen af 1980. Da Jens Korsgård samtidig søgte sin afsked, blev stillingen som 2. viceinspektør nedlagt. Vilhelm Jensen blev skoleleder, og Ejnar Mortensen blev ny viceinspektør.

Da jeg kom til skolen i 1963, var mit kontor indrettet, hvor i dag pedellerne holder til, så der var god oversigt over skolegårdene. Viceinspektøren havde et lille kontor for enden af gangen i 1961-fløjen. Kontorudstyret var beskedent. Skrivemaskinen var min egne private, og kopimaskiner fandtes ikke, bortset fra en gammel sværteduplikator, som var anbragt i det lille rum ved opgangen til det gamle skolekøkken. Jeg anskaffede derfor til kontoret en såkaldt spritduplikator, som lærerne lejlighedsvis kunne få lov at låne. Lærerværelset var indrettet i et lokale til venstre for hovedindgangen til 1961-fløjen. Det årlige budget for undervisningsmidler lå på omkring 50.000,- kr., men der var ikke tale om "en pose penge", som skolen kunne disponere over. Nej, sognerådet sad godt og solidt placeret på pengekasen, og frigivelse af penge skete efter ansøgning:

På det undervisningsmæssige område kom der jo en del forandringer ved gennemførelsen af nye skolelove. Før min periode på skolen blev eleverne efter 5. klas-

se delt i "boglige" og "almene" klasser. Boglige klasser fortsatte efter 7. klasse i eksamensafdelingen, der afsluttedes med realeksamen. Fra den boglige afdeling rekrutteredes eleverne til gymnasiet. Sådanne elever måtte på skolen have latinundervisning og på gymnasiet fremlægge bevis på, at de havde bestået den obligatoriske prøve. Almene klasser fortsatte i 8. og 9. klasse, og eleverne gik efter skoletiden sædvanligvis ud i erhvervslivet og evt. ind på de erhvervsfaglige skoler. Jeg afskaffede straks efter min ansættelse delingen efter 5. klasse, så eleverne gik sammen til og med 7. klasse.

Dagligdagen på skolen var jo noget anderledes end i dag. Nogle påstår, at børn i dag kan være vanskeligere at have med at gøre. Jeg mener nu ikke, at det er sandt; børn er blot anderledes, og den udvikling er der absolut noget positivt i. I frikvartererne kom alle eleverne ud i skolegården, og når det ringede ind, stillede de op på rækker og derefter af gårdvagtens sendt ind, hvor lærerne stod og ventede på dem ved deres klasselokale. Der blev sagt "De" og efternavn til lærerne. En skik, at lærerne sagde "De" til ledelsen, fik jeg hurtigt afskaffet. Det var vanskeligere at afskaffe "Hr". Ak ja, det er efterhånden længe siden.

Der var 6-dages skoleuge med, så vidt jeg husker, 240 skoledage om året. Ferieplanen blev også dengang fastsat som nu. Vi fandt imidlertid en ordning, så vi i maj og juni måned kunne holde lørdagsfri. Det foregik på den måde, at vi afkortede lidt af andre ferier. For ikke at miste lørdagsskemaerne i disse måneder, lod vi lørdagsskemaet "rulle", så vi i første uge havde "lørdag" om mandagen, i anden uge var tirsdag blevet til "lørdag" o.s.v. Denne ordning blev bevaret til gennemførelsen af den generelle weekendordning.

Der kunne sagtens berettes meget mere, men pladsen tillader vist ikke mere. Slutteligt blot den bemærkning, at Auning Skole altid har haft ord for at være en god skole, og mit ønske for skolen skal være, at den – trods alt det nye med strukturændringer o.s.v. – fortsat vil være en god skole med tilfredse lærere samt elever, der bliver godt forberedt på fremtiden i en foranderlig verden.

A. Arndt Nielsen
Skoleinspektør 1963 – 1980

Nordre Skole - den lille skole

I 1952 blev de to skoler i Auning, Nordre og Søndre Skole, samlet under én leder, førstelærer H. P. Nielsen, som så blev udnævnt til skoleinspektør.

De to første årgange skulle undervises på Nordre Skole og tredje klasse og opefter skulle undervises på Søndre Skole.

Her på Nordre Skole, eller forskolen, som den også blev kaldt, var der to store klasselokaler og på førstesalen et gymnastiklokale, der senere blev omdannet til to klasseværelser.

Vi var to fastansatte lærere her på forskolen, senere kom der skiftende lærere fra hovedskolen og tog timer i dansk eller andre fag.

Det var en flok glade, dejlige børn og flinke og positive forældre, der sluttede op om vores lille skole. Der var altid fuld hus til forældremøderne, og ved årsprøverne, der jo mest var som en festdag, mødte skolekommissionen op, så hvad børnene kunne præstere og hørte dem læse op. Alle børnene fik fine karakterer, og formanden skrev så karaktererne ind i skoleprotokollen.

Efter børnenes to første år på skolen var det jo spændende for dem at komme hen på en store skole. Jeg husker dog en dreng, der havde en anden mening! Han kom hjem efter årsprøven og fortalte sine forældre, at han var "dumpet". Det syntes forældrene nu var lidt mærkeligt, eftersom han var en meget kvik dreng, og de havde heller ikke hørt om nogen, der dumpede. Nå, efter en "snak" måtte drengen så indrømme, at han så gerne ville blive på den lille skole. Han kom selvfølgelig på den store skole og blev også glad for det.

Jeg mindes årene på Nordre Skole som en dejlig tid, og jeg genoplever glade stunder, når jeg ser de mange fotos fra dengang.

Bodil Skov
Lærer 1952 - 1989

Datidens biologiundervisning - en have anlægge

Boldspil i gymnastik

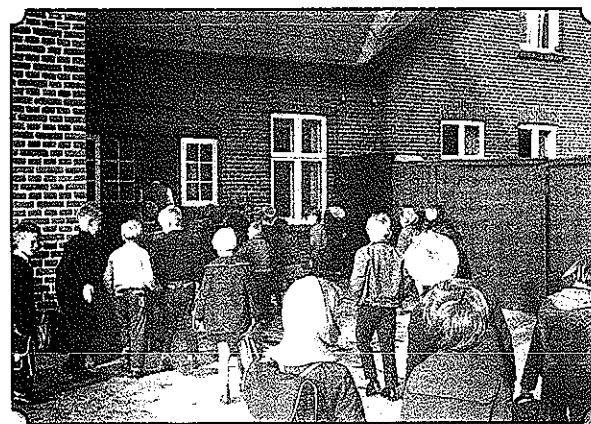

Elever klar til den årlige sommerudflugt til Volk Mølle

Dansk eller regnetimer

"Det ringet" - sådan lød det blandt eleverne, når en af lærerne slog på klokken og ringede ud eller ind til frikvarter; en tidligere stationsklokke, der nu hang udenfor skolegangen

Husker du vor skoletid 1969 - 79

Postmand Per kom med brev. Det var fra Auning Skole. Velkendt af mange og vel nok også frygtet af en del. Fremhævet med kraftig sort skrift stod der: "Husker du vor skoletid". Ganske vist uden spørgsmålstegn, så jeg formoder, man forventer svaret giver sig selv. Det gør det også. Skoletiden vil for de fleste stå ganske klart og mange hændelser, på godt og ondt, træder frem. Viden og lærdom er den bedste resurse et menneske har, ulempen er blot, at der ofte er mangel på ressourcer. Det kan måske begrunde min manglende evne til at huske årstal. Hændelserne havde ofte to forklaringer, og de deltagende personer havde formentlig også mere end en grund til at opføre sig, som de gjorde. Det er et krav til læserne, at eventuelle læsebriller skal monteres med positive glas, og at tingene skal ses fra den humoristiske side. Jeg har gennem flere år været i behandling for rysteture og koldsved pga. svære psykiske lidelser fra skoletiden, men nu har jeg lært at styre det, og hvilket dejligt liv jeg har fået.

Jeg har den store glæde at kontakten til en del

terner, sammenkomster og forældremøder. Ja det sidste er korrekt. Vi er en del, som ikke har flyttet os, og det bevirker jo, at vi ses på skolen ret jævnligt. Forældremøderne var en belastning, da vi selv gik på skolen, men det var intet at regne i forhold til, man nu selv skal sidde som forældre og høre på, hvordan "gårdens egne produkter" opføre sig. Hvad kan man sige, når det er den selv samme lærer, der sidder på modsatte side af skrivebordet, som da far var dreng. Ikke nogen moralprædiken fra min side. De har det med at returnere til afsenderen. Det skal måske nævnes, at vi selv har 6 børn på skolen nu, og at lærerne fra den gode gamle skole efterhånden takker af efter et veludført stykke arbejde gennem mange år. Utrolig mange kan man synes. Men det er dog kun godt 25 år siden, vi sagde farvel i tiende klasse, og heldigvis har ildsjælene sørget for vi mødes hvert femte år rimelig fast. Jeg ved godt, det næsten er tredive år, men som det er de fleste bekendt, så var matematik ikke min stærke side. Derfor vil næsten og cirka forekomme en del gange.

Min skolegang begyndte i 1969 på Nordre Skole. Det

nuværende domicil for Dumas-Johansen dynastiet hvor man stadig kan se enkelte rester af de gamle remedier fra datidens skole. Jeg tilbragte kun et år der, inden vi blev tvangsforflyttet til den store skole. Trods det kun var et år, fik jeg den store ære at ringe med klokken ved døren et utal af gange. Frk. Skov, en særdeles sød lærerinde, havde allerede på dette tidspunkt spottet mine evner udi musik. Der skulle ringes tre gange med klokken når frikvarteret var slut, og dette ærefulde job fik jeg. Ulempen var, at pladsen skulle besættes hele frikvarteret. Det var først senere, det gik op for mig, at det var pædagogikkens første spæde indtog i min lærdom. Når JEG stod ved klokken, skete der sjældent større begivenheder på græsplænen eller på asfalten. Så nok var hun sød, men også mere fremsynet end mig.

Min klasselærerinde, Lene Randbøl, har fulgt mig i tykt og tyndt gennem ni år. Så fik hun endelig mulighed for at sige fra. Hun må betegnes som en af de mest trofaste på skolen i forhold til vores klasse. Jeg mindes ikke, vi har haft mange fritimer pga. hendes fravær. Hun skal heller ikke lastes for eventuelle stavfejl og grammatiske fejl i det, jeg skriver. Jeg skal blankt erkende, jeg nok ikke altid har været nem. Ikke fordi man skal være nem som barn. Man skal søge grænser, men man behøver jo ikke altid at skulle overskride dem. Jeg har gennem årene ofte pønset på at finde et tidspunkt, hvorpå jeg på en pæn og høflig måde kan sige undskyld for min opførsel. Jeg har især slæbt rundt på en meget dårlig oplevelse fra et af vores besøg hos Lene. Jeg kan ikke huske, om hun lige var flyttet i nyt hus, men jeg kan huske en nyanlagt have med den obligatoriske hæk langs kanten af grunden. Hvad det var, der fløj over på naboens grund ved jeg ikke, men i min iver for at slå rekorden i højdespring, røg jeg over hækken og knækkede en af buskene. Det var jeg meget ked af, men jeg havde jo hverken mulighed for at tilkalde Interflora eller få anden form for haveassistance. Uanset hvad, så vil jeg meget gerne sige undskyld for min opførsel og takke for det aldrig blev nævnt for mine forældre. De havde nu lidt af skylden, for hvis ikke mine ben havde været så korte, var busken ikke knækket. Nu dukker der flere oplevelser op som nok kan trække vandet frem i øjnene, men jeg ender jo med at fremstå som en bandit. Det vil jeg være ked af. Ikke fordi jeg har noget imod banditter, men jeg fjerner jo enhver rest af respekt fra mine egne børn hvis de læser dette. Konklusionen er i hvert fald, at Lene Randbøl har en stor del af æren for, vi er blevet til det vi er. Til trods for de mørke øjeblikke i skoletiden Lene, så kan du godt være stolt. Ja nu

kommer så godt nok lige det første forældremøde frem i lyset. Det var før, man som en flok gigtramte forældre skulle sidde i rundkreds, men vi skulle i hvert fald have en fællessang. Titlen var "Første gang jeg så mit land". En særdeles glad sang og meget positiv sang set med landmandsøjne. Men jeg erindrer endnu den snak, der foregik i bilen hjem fra skolen. Jeg er ikke klar over, om den originale udgave af sangen har over tredive vers, men det er jeg helt sikker på, den vi sang havde. Når det så tages i betragtning, at skolemøblerne var en enhed med bænk og bord, så var det måske heller ikke rimeligt, at forældrene skulle sidde på pladsen så længe. Det har nok været omkring jul mødet var, men jeg mener først det var til forårsåningen, min far rettede sine ben heit ud uden mislyde i de gamle hængsler.

Jeg husker også julehøjtiderne fra skolen. Det foregik i samme stil som i dag. Folkekirken har jo heller ikke ændret sig en tøddel, så det er nok, som det skal være. Mine evner ud i arkitektur har aldrig været gode, men trods det var mit julepynt fra skoletiden stadig på juletræet for få år siden. Jo det var kvalitet vi lavede i gamle dage. Bjarne Jensens papmache gris holdt knap så længe. Den stod dog på mit skab herhjemme i en årrække, men da så svinepriserne begyndte at falde, var det med at få skudt dyret af. Det er da underligt, at en så "simpel" ting som en papmachegris kommer frem blandt minderne. Og dog – for formningslokalet var i kælderens, og der var også Frodes glemmekasse. Frode var den gamle og utrolig rare pedel. Ham har jeg snakket med mange gange, mens glemmekassen blev endevendt. Som en af de få havde jeg næsten nye badebukser på hver gang til svømning. Selv dykkerbrillerne, som vi sømed ud sidste år, var fra glemmekassen. Vi handlede altid kontant. Jeg havde ingen penge, og Frode kunne ikke give tilbage, så vi endte ofte med håndslag, og så var den handel afsluttet. Jeg husker ikke, hvad vi gjorde med momsen!

Biblioteket var Ib Damgaards domæne til de fleste tider. Nu begynder der at trække lidt skyer foran tastaturet igen. Jeg kan ikke udelukke, jeg endnu har et par bøger med lånekort i. Skaden er nok ikke så stor, for jeg har tilegnet mig den viden, de indeholdt. Jeg husker ikke, hvem der sad på pladsen de første år, men jeg ved, det var en fest når, vi gik på række til biblioteket for at låne bøger. Vi vidste jo godt, at de lærde altid kom nemmere til pengene end os fra de mere praktiske erhverv, og derfor kendte vi også vigtigheden af at lære. Så jeg føler også den dag i dag, at det er vigtigt, børnene har mulighed for at

jeg føler stadig, det er mere nærværende at sidde med en bog eller en avis end med musen. Når vi var en tur på biblioteket, skete det da også "Slikmutter", som hed Gerda, fik et besøg. Gerne uanmeldt idet vi ikke havde mulighed for at anmelde det nogen steder. Det var ulovligt, og min gode ven Steen fra Grund har vist taget sin del af klassens svedere på den konto. Han er stadig en meget flink mand, men i skoletiden var det altid ham, der kunne levere lidt hurtig energi i form af sukker, hvis vi følte, vi var brændt ud. Han kendte turen til Gerda, og han tog sin straf. Han fik lært mange flere elever fra de andre klasser at kende på den måde. Han havde også flere timer, end vi andre. Måske skulle vi have rost ham lidt mere for indsatsen, som han ydede til glæde for hele klassen. Bortset fra når den på daværende tidspunkt meget unge Niels Johansen stod gårdvagt. Han snuppede "Gøg", som han hed blandt venner, inden han forcerede skolegården, og det betød, at den eneste der havde glæde af de lækre godter var Niels Johansen. Han brugte ofte de indhøstede varer til eget forbrug. Allerede dengang var han udpræget vegetar, så vi følte uden tvivl, det var i orden han supplerede al sin salat og "Gamle Ole" med lidt mundgodt fra de lokale handlende. Når vi nu er ved maden, så bliver det ikke nemt at komme uden om ham, der altid kørte med madkassen på bagagebæreren. Det blev nærmeste et symbol. Jeg havde stor respekt for denne lærer. Det ved jeg også andre havde. Men det var sjovt, når vi kom med bussen om morgenen. Den store grønne madkasse virkede på samme måde som et stort svinghjul. Den gjorde, at når først cyklen kom op i fart fra det store kryds, så var vægten fra madkassen og tyngdeloven nok til at han kunne holde en konstant fart uanset vejr og vind. Nu var vejret ganske vist ikke så ekstremt den gang, for så havde det været fysisk umuligt at bremse cyklen ned før vejen ned langs smeden. Dengang var den vej ikke ensrettet, så det ville på ingen måde være ulovligt. Den ros vil jeg tillade mig at sende til den gode lærer. Han tillod ikke ulovligheder. Det har jeg følt på egen krop. Den sidste dag inden sommerferien stod vi og ventede på Arendt Nielsens tale i den store skolegård. Tiden er formentlig blevet for lang, og især Marianne Nielsen så ud til at have det varmt. Da næstekærligheden fuldstændig tog magten fra Gøg og undertegnede, røg "Søs" lige en tur på vandkarret. Men den gode lærer og vores humor gik ikke for godt i spænd, så vi blev indkaldt til et hastemøde i et klasselokale. Faktisk tror jeg ikke mine gummisko fra Brugsen, hverken før eller siden har klæbet så godt til gulvet pga. friktionsvarmen. Vi fik en særdeles letforståelig forklaring på,

at den eneste grund, til vi ikke fik en eftersidning, var, at det var årets sidste skoledag. Se den dag glemmer jeg heller ikke. Sjovt nok hedder lokalet i dag konferencerummet, og intet navn passer bedre til min oplevelse. Hvis jeg kom hjem med en sveder, ville jeg være i overhængende fare for at opleve en respirator indefra, og hvem ønsker den oplevelse. Jo der var respekt om de ældre dengang. Det har nok ændret sig siden.

Hvis jeg lige skal holde mig til de ældre, så er en jeg mindes med glæde Frk. Hansen; Karoline Hansen. Hun underviste også på Nordre Skole i religion. Jeg mener, det var der min interesse for kristendommen blev vakt. Ikke pga. historien, men fordi vi fik lov til at tegne i de små grønne hæfter. Jeg har kun gode minder om de timer. For de lærer, jeg siden har haft, er dette nok ikke gensidigt. Men hvis det kan glæde nogen, så har jeg udviklet en god evne til at debattere stort set alt, og religion er nok mit favoritemne. Hvis nu mine klassekammerater tilfældigvis læser dette, tror jeg at alle i klassen husker den time med Fru. Kristiansen, hvor 3 – 4 unavngivne klassekammerater gemte sig i nogle af de mindste skabe i klasselokalet over biblioteket. Og den brave Fru Kristiansen opdagede det straks. Så de fik lov til at sidde krumbøjet i hele 45 minutter. Da timen var slut, var der nogle i klassen, der kunne binde deres sko uden at bukke sig. Den stakkels Søren Birk havde valgt det skab med flest bøger, og ham brugte vi som vinkel i de to følgende matematiktimer. Den kære Niels Johansen viste heller ikke tegn på smerte, da nogen andre i klassen satte en tegnestift på stolen. Det var kun de indviede, der observerede et lille træk i ansigtet, da stiften gik til bunds i den ene balle. Det skal så siges, at der var en del indviede, men til sidst fik vi lidt ondt af ham. Ellers ville jeg nok heller ikke kunne huske det i dag. Niels er vist også den eneste lærer, der har deltaget aktivt i kampen om at skille to elever ad i niende klasse. Men han vandt, og han husker det med stolthed den dag i dag. Frikvartererne bød også på mange forskellige oplevelser. Jeg husker blandt andet, at jeg fik 9 par nye briller i min skoletid. Da jeg altid var uforskyldt i glasskaderne, var skolens forsikring heldigvis med på sidelinien. Blandt andet fik jeg på et tidspunkt nogle for den tid særdeles moderne briller. Store sorte stænger og tykke glas. Den dag i dag bliver jeg drillet med mine skolebilleder, hvor disse "Velux-vinduer" præger 75 % af billedet og resten går til min hjemmestrikkede blå sweater. Så kære forældre. Det er slet ikke uvæsentligt, hvad børnene har på i skolen. Det går over i historien, selv om man ikke tænker på det, når fotografen påkalder

sig opmærksomheden i 1/100 dele af et sekund. Et billede som træder frem, når jeg tænker på frikvartererne, er bænken i midten af skolegården med de to store træer. Det er forfærdelig mange gange Jens Martin Glavind og mig har dannet par i den ene ende. Kampen gik ud på, at vi skulle "rage ned" fra bænken. Når Jens Martin fik fat i den tykke gren med den ene hånd og i min livrem med dobbeltspænde i den anden, så var kampen afgjort. Vi har banket utrolig mange på den bænk, og jeg kan ikke fraskrive mig ansvaret for en del bukseknæers endeligt, når de tog turen direkte ned i asfalten. Havde det været i dag, var det blevet modtaget anderledes positivt. Jeg kan se, bukserne skal være revet itu nu om dage for at være moderne. Tænk sig de skæld ud vi kunne have været sparet for. Så til de lærer, der har rykket mig i både ører og nakkehår, vil jeg gerne sige, at jeg ikke bærer nag, men jeg ærgre mig mere over I ikke var så fremsynede som Jens Martin og mig og andre modebevidste folk.

Nu skal det ikke lyde som om de ti års skoletid næsten gik op i hat og briller. Jo lidt det sidste, men der var altså også undervisning. Der har gennem tiden været praktiseret mange former for undervisning og uden tvivl også med blandet udbytte. Men set over de ti år har der ikke været nogen eller noget, jeg har været imod hverken som lærer eller som undervisning. Emnerne har selvfølgelig ikke altid været lige min smag, men jeg tror alligevel, at en rundspørge til mine "gamle" lærer vil vise, at jeg aldrig har været helt på tværs. Jeg fik også en særdeles pæn udtalelse, da jeg forlod skolen, men det skyldes måske mere det, at jeg forlod skolen. Jeg har altid holdt af de praktiske fag. Gymnastik har godt nok aldrig været det bedste, men det var fordi det mest drejede sig om boldspil, fordi alle fodboldnørderne skulle have deres vilje. Derimod alle former for atletik og svømning var det bedste for mig. Sportsgrene hvor det var mig og kun mig det gjaldt. Ikke som et hold. Det var nemlig altid mig, der stod sidst når der skulle sættes hold. Jeg forstår det ganske godt, for mine evner rakte ikke til at følge nørderne, og jeg glæder mig da også over at mange af dem i dag har en fornem karriere indenfor især fodbold. De er da af og til i avisen. Godt nok den lokale, men det er dog også en form for avis.

Når jeg tænker tilbage på lærerstaben så er det svært at sige, hvem og hvad man holdt mest af. Faget og dermed interessen havde betydning, men også respekten for læreren. Der, hvor vi havde mest frie tøjler, skønnede vi ikke på det, og der, hvor tøjlerne var stramme, var der på sin vis en god form

for respekt og samtidig en slags beundring for disse læreres evner til at undervise. Siden har jeg tænkt på, om ikke det var pga. roen i klassen og dermed muligheden for at gøre emnet interessant, der gjorde, at det gik godt. Når jeg i dag sidder som far til et halvt dusin unger i skolen, må jeg erkende at det betyder utrolig meget, at tiden ikke går med irettesættelser og moralprædikener. Jeg føler nu heller ikke, der var så meget diskussion, da vi gik i skole. De første år sang vi morgensang i timen, og vi rejste os op, når læreren kom ind i klassen. Sangen savnede jeg da det ophørte, men hvor fornuftigt det var, at vi skulle stå op, ved jeg ikke. Dog var det med til at sige, at nu begynder timen, og så skal der være ro. Ikke fordi jeg husker det, som der altid blev ro, men det var nok med til at vi fik begyndt lidt før, end hvis vi først skulle til at lalle rundt og falde til ro efter et hektisk frikvarter.

En ting er i hvert fald sikkert, jeg har det rigtig godt, både når jeg er på skolen i dag og også sammen med de lærer, som nok ikke så mig som noget kommende stort talent udi noget som helst. Men sjovt var det set med de store briller, og jeg har da også lært en del, som jeg senere har haft glæde af. Jeg har i hvert fald brugt min kvote af tæsk fra de store elever, og jeg har nok heller ikke altid været helt uden skyld. Jeg kan da huske et par gange, hvor det nok var i orden, jeg fik nye briller!!!! Der er mange måder at lære på.

Jeg fik forholdsvis gode karakterer, og det kan man jo bruge til hvad som helst, men når jeg har kunnet lære noget, giver det vel også gode muligheder for andre. Det bedste ved skolen var og er uden diskussion, dem jeg gik i klasse med, og de lærer der har været med. Vi har siden afskeden som skoleelever været sammen nogle gange, og den følelse af sammenhold er helt speciel. Vi falder tilbage i de gamle roller trods vidt forskellige erhverv i dag, og jeg har kontakt med en del i det daglige, og andre kun når vi holder sammenkomster. Vi har været tilbage på skolen som en samlet flok, og jeg kan forsikre det ikke kun er mig, der har gode minder med fra skolen. Der er selvfølgelig også noget, som vi aldrig ville have gjort i dag, men det er jo den måde man også lærer på. At lave fejl er kun trist hvis man ikke lærer af dem. Og vi har lært. Uha vi har lært. Det var en god tid, og det er synd man først indser, hvor god den egentlig var, når det er forbi. Jeg har meget at takke Auning Skole for.

Venlig hilsen

Jørgen Vest Rasmussen, Lundby
1A 1969 til 10A 1979.

Skolekøkkenet i halvtresserne

I forbindelse med udbygningen af Søndre Skole i 1950 blev der bygget en fløj med gymnastiksal, to klasseværelser og på førstesalen indrettet sløjdlokale, bibliotek og skolekøkken.

Her i køkkenet blev pigerne fra 6. og 7. klasse undervist 3 timer ugentligt.

Køkkenet var efter den tid meget fint og moderne, terazzobord ned gennem køkkenet med gasblus og arbejdsbord og redskaber til hver elev. Desuden var der et ringkomfur, gruekeddel og tøjrule - jo eleverne skulle skam lære at fyre op, vaske og rulle.

Men mest spændende var selvfølgelig madlavningen.

Bodil Skov
Lærer 1952 - 1989

Festmad og fin opdækning.
Her ved julemiddagen ses bl.a. skoleinspektør H.P. Nielsen og frue, sognerådsformand Jens Christensen og lærer Korsgård.

Dagens middag bliver gennemgået

Dengang var der jo ikke noget, der hed opvaskemaskine

En flok flinke dygtige elever

Husker du vor skoletid

En lille hilsen fra en gammel elev på Auning Skole. Da jeg blev spurgt; "Hvordan husker du din skoletid?", syntes jeg ikke, jeg kunne huske noget. Men så så jeg et gammelt klassebillede og kunne huske alle navnene på vores 8. classesbillede fra skoleåret 1963/1964, så det er nogle år siden.

Dengang tilbage i 1950'erne/1960'erne stillede vi op udenfor, når det ringede og ventede stille og roligt på, at lærerne kom.

Jeg startede i første klasse på Nordre Skole i Auning, hvor vi havde Bodil Skov til lærer. Der var 1. og 2. klasse på Nordre Skole, og fra 3. klasse kom vi på den store skole – senere rykkede dog alle klasse på den store skole.

På den store skole fik vi senere Frk. Skov til husgerning, og der lærte vi virkelig noget. Bodil Skov var en højt skattet lærer, som var som en mor for os alle.

Da vi i første og anden klasse havde gymnastik ovenpå skolens klasselokaler, klædte vi ikke om til gymnastiktøj.

Jeg kan tydeligt huske, da den nye fløj blev bygget til; 60'er-fløjen som den kaldes, og jeg ser af og til mit gamle klasseværelse, da jeg er vendt tilbage til skole for at arbejde i kantinen. Selv de nye toiletter, som virkelig var moderne dengang, er her også endnu. Jeg ser også nogle af de gamle lærere, når der er på besøg på skolen; Ejnar Mortensen, Knud Svendsen, Bodil Skov; det er hyggeligt at hilse på dem igen.

Det fag, jeg husker som en dårlig oplevelse, var håndarbejde. Det var ikke lige mig, og jeg stod uden for

døren noget af tiden, så jeg ikke kunne underholde i timen. Vi havde Frk. Randrup til håndarbejde, og det var ikke hendes skyld, faget interesserede mig bare ikke. Når jeg stod på gangen, stod der også tit en af drengene fra sløjdeholdet ude på gangen og så blev, det rigtig sjovt.

Vi have også en mælkeordning dengang. Det var min mor, som kom med mælken. Hun havde et lille brødudsalg i Østergade 24, som blev flittigt brugt af de store elever, som listede sig ud fra skolen i frikvartererne. Jeg skulle gerne sortere og tage de tomme flasker med hjem fra skole på en trækvogn, og hvor jeg dog hadede det. Jeg syntes, det var så flovt, især når man er 13 -14 år.

Vi var den første 9. klasse på Auning Skole i skoleåret 1964/1965.

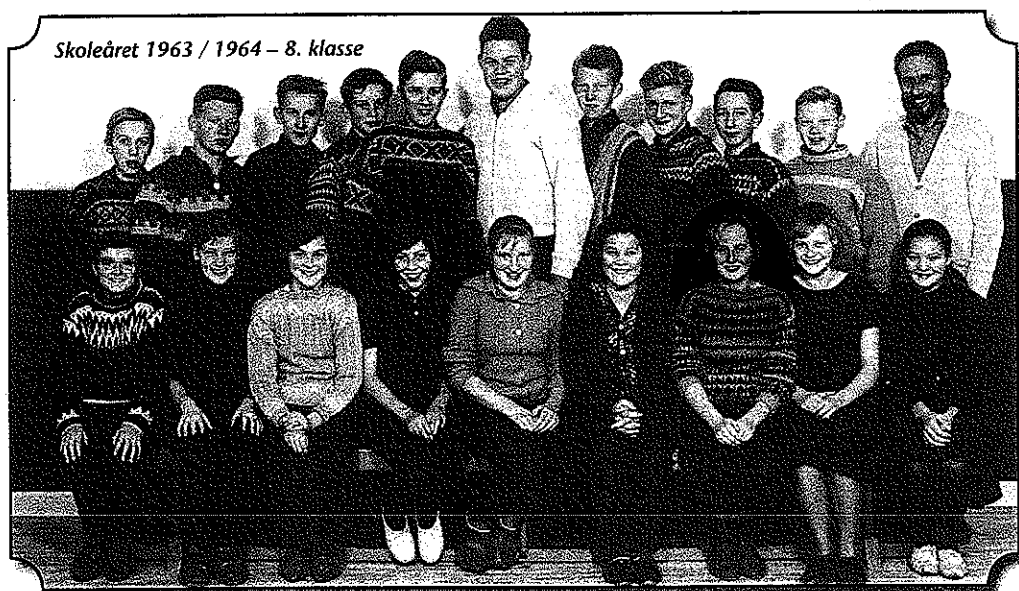
Det var jo nyt og spændende det hele, og et af de bedste skoleår jeg havde. Det skete mange nye ting i disse år, bl.a. erhvervspraktik. Jeg var i praktik i en skotøjsforretning i Randers; Kjær Andersen. Og jeg var også i praktik i Brugsen i Auning, der dengang lå i Vestergade, hvor Wagner nu har til huse.

Der er mange andre ting, der dukker frem, men jeg må hellere slutte nu, så det ikke bliver en hel roman.

Jeg synes, vi har en god skole, og jeg har også selv 3 drenge, som har gået her og været rigtig glade for det.

Jeg vil ønske skolen og ledelsen tillykke med jubilæet. Jeg vil også sende en hilsen til alle mine gamle skolekammerater, der muligvis læser dette.

En festlig hilsen fra
Lene Veje, tidligere Reimers.

Skoleåret 1963 / 1964 – 8. klasse

Opstarten af børnehaveklassen i 1973 - og til nu

Da jeg fik opgaven at skulle skrive et indlæg til "Jungleposten" om opstarten af børnehaveklassen og frem til nu, satte det et væld af tanker i gang – tanker som blev ved med at kredse ved opstarten. Hvorfor så det?. Jo, det er tanker, som indeholder så megen glæde og positivitet. Tænk – at få helt frie hænder til at oprette den 1. børnehaveklasse på Auning Skole og kun blive mødt med opbakning, anerkendelse og tillid. Det giver energi.

Jeg startede i et almindeligt klasseværelse, nr. 24, overfor det gamle sanglokale; et dejligt stort lokale med plads til dukkekrog, købmanskrog, læsekrog, rundkreds og selvfølgelig skolemøbler til 28 elever. Mit vigtigste mål var selvfølgelig at gøre børnene trygge ved skolen. Husk på dengang var der ikke mange børn, som havde gået i børnehave, så mødet med børnehaveklassen var for mange børn første gang, de skulle hjemmefra, måske endda selv tage skolebussen – det kunne godt være problematisk for flere børn.

Børnehaveklassen blev hurtigt en succes. Jeg fik ved ansættelsen at vide, at der blev et formiddagshold (kl. 8.45 – 11.30) med ca. 18-20 børn samt et eftermiddagshold (kl. 12.00 – 14.30) med 16 – 18 børn. Inden vi var ude af august 1973 var der 26 elever på formiddagsholdet og 19 elever på eftermiddagsholdet.

En ting, som jeg har tænkt meget på og stadig tænker meget på, er at jeg overhovedet ikke kan mindes, at der var disciplinære problemer med eleverne dengang. Der har jo altid i klasserne været de "vilde drenge" og de meget stille piger, men rummelighed var også dengang en naturlig egenskab at have som pædagog.

Jeg mindes også, at alle var meget selvhjulpne med hensyn til tøj, madpakker, pakke skoletaske, oprydning o.s.v. Der skulle aldrig forhandles.

Vores dagsrytmer var dengang ikke så anderledes end, den er i dag, men på et punkt, børnenes sociale udvikling, blev hver dag styrket med den frie leg, hvor børnene selv bestemte, hvor og hvem de ville lege med, selvfølgelig inden for klassens regler og normer.

Finmotorikken øves i børnehaveklassen i forbindelse med produktion af julepynt.

I dag er det meget mere faglighed og undervisning på skemaet.

Vi havde skam også en lille skolebog "min første skolebog", hvor målet især var at øve børnene i at modtage og udføre den kollektive besked. Ligeledes arbejdede vi også med at styrke børnenes finmotoriske udvikling ved at klippe, klistre, sy, lege med perler, tegne og male. Beskæftigelsesmaterialer som rørperler, indianerperler og tudser var ikke dengang hvert barns eje, så når det kom på bordet, var der bare koncentration og ro i klassen.

Vi havde jo det første år nok til tre børnehaveklasser, så derfor fik jeg en medhjælper, lærer Anne Margrethe Berntsen, som året efter blev klasselærer for den ene af de tre 1. klasser.

Skønt var det i skoleåret 1974, for der blev Anna-Lise Rasmussen ansat som børnehaveklasseleder på Auning Skole. Anna-Lise og jeg havde studeret sammen på Jydsk Børnehav Seminarium i Århus, været veninder siden og havde en drøm om at komme til at arbejde sammen som børnehaveklasseledere på samme skole. Anna-Lise havde allerede været mig en stor hjælp det første år med gode råd til indretning af børnehaveklassen samt indkøb m.m.

I august 1976 flyttede børnehaveklasserne i en ny fløj med dejlige store lyse klasseværelser med plads til alle udfordringer. Det var en drøm! Elevtallet svingede meget nogle år, på et tidspunkt var der 6 børnehaveklasser. Det var Else Marie Søndergaard, som sammen med os, skulle varetage denne opgave. I skoleåret 1986 kom "den samordnede indskoling". Det betød, at elever i indskoling skulle have samme mødetid kl. 8.00 – 11.30, så der var mulighed for at arbejde på tværs af årgangene om forskellige projekter. Her startede projekt "Mini By". Men det betød også, at Anna-Lise og jeg kun kunne have en klasse hver. Her blev først Bente Eriksen og nu Bente Jensen ansat til den 3. børnehaveklasse. Men det betød også, at vi børnehaveklasseledere skulle have morgenåbninger i skolefritidsordningen. Jeg mener også, at det var der, at SFO-pædagoger begyndte at have få timer i børnehaveklasserne.

Det næste tiltag var mere samarbejde med børnehaverne, det vi nu kalder "Brobygning" børnehave/skole.

Så i 1999 hed det "Ny skolestart", helhedsskole, leg/læring eller nærmere betegnet længere skoledag. "kært barn har mange navne". Børnene skulle nu møde fra kl. 8.00 – 13.35 (det var en forsøgsperiode). Som noget nyt deltog børnenes kommende 1. klasselærer i undervisningen 5 timer om ugen, og

for første gang deltog SFO-pædagogerne ikke kun i børnehaveklasserne, men også i 1. og 2. klasserne også 5 timer om ugen. Det havde desværre den store ulempe, at vi sammen med 1. klasserne skulle være i SFO's lokaler; gamle, mørke, små lokaler, der slet ikke var hensigtsmæssige til undervisning af så mange børn!. Vi havde i børnehaveklasserne det år hhv. 25, 24 og 24 børn, uha hvilken mareridtstid.

I år 2003 ophørte forsøget med den forlængede skoledag, og vi kunne igen flytte tilbage til "Storeskolen" i helt nye lækre, lyse lokaler, og samtidig fik vi en ny bekendtgørelse fra undervisningsministeriet om børnehaveklassens "Indhold og Mål".

Til Bentes, Anna-Lises og min store glæde kunne vi konstatere, at dette "nye" havde vi arbejdet med i mange år.

Der sker hele tiden nye tiltag på Auning Skole. Vi er godt i gang med evalueringer, portefølje, og for tiden sveder vi over elevplaner. Ja tiderne har så sandelig ændret sig siden 1973.

Ved Auning skoles 100 års jubilæum den 01.04.07 er her stadig 3 børnehaveklasser og 3 børnehaveklasseledere. Det mærkelige er, at børnehaveklasser i Danmark aldrig er blevet obligatorisk trods tiltagende lærerplaner og faglighed.

Slutteligt kommer her en lille historie fra en børnehaveklassedreng et sted her i landet. Citatet er fra bladet "Skolestart", nr.1. januar 2007, side 3

"En dreng i børnehaveklassen havde set/hørt noget om Titanic's forlis. En dag klassen var på skolebiblioteket, ville han gerne låne noget om Titanic. Bibliotekaren spurgte ind til, hvad det nærmere skulle være, og han sagde: "Jo, jeg har fundet ud af, at alle de ringe fra 1. klasse blev reddet, og nu vil jeg gerne vide, hvad der skete med dem fra børnehaveklassen".

Man kan såmænd godt sidde og grine lidt af denne beretning, men ved nærmere eftertanke holder latteren efterhånden op, for hvis billedet projicere over på den "pakke", som er under afsendelse, kan man frygte, at værdierne i børnehaveklassens undervisning henregnes til klassen uden redningsbåde, og det kan frygtes, at det blot går til bunds med skibet. Jeg håber, at den længe ventede pakke må komme bæredygtigt ud, og at ventetiden denne gang skyldes, at arkitekterne og ingeniørerne har fundet ud af, at det vigtigste element for at et skib kan flyde ikke er broen, men bunden!

Børnehaveklasseleder
Ulla Frank

Auning Skole udadtil

Folkeskolen er "Folkets skole", og som følge deraf må folkeskolen være en naturlig samarbejdspartner i det samfund, der omgiver den. Skolen kan som sådan ikke være isoleret fra hverken det nære samfund eller det regionale/nationale.

Jeg skal i det efterfølgende forsøge at fortælle lidt om denne del af Auning Skoles virke i den periode, hvor jeg var leder på skolen (1963 - 1980).

Det er klart, at den udadvendte funktion primært må koncentrere sig om aktiviteter i lokalsamfundet. Skolen skal være åben, også for andet end den undervisning, der foregår i skoletiden. Der har altid været mange fritidsaktiviteter på skolen; Aftenskolen, ungdomsskolen, idrætsforening, foredragsvirksomhed, kunststillinger m.v. Skolen bliver brugt flittigt, og det er mit indtryk, at de forskellige frivillige brugere altid har følt, at de er velkomne og har fået en god behandling. Det er klart, at en sådan fritidsanvendelse af skolen skal koordineres, for at der ikke skal ske overlapning, men de eksterne brugere var altid lette at samarbejde med.

Samarbejdet med andre folkeskoler var også ret populært, i en kortere periode i 1960'erne var der således idrætsstævner sammen med naboskolerne. Der blev konkurreret i mange forskellige discipliner. Det var her specielt skolerne i Rougsø Kommune, der var vore samarbejdspartnere. Sådanne stævner

blev så på skift henlagt til de pågældende skoler. Det var festligt, men havde naturligvis det element indbygget, at hovedparten af eleverne var tilskuere, men som sådan særdeles aktive.

Det blev på et tidspunkt drøftet, som der også kunne samarbejdes om andet end idræt. Amtskonsulenten i det gamle "Randers Amt", Gotfred Pedersen, indkaldte et par stykker af os til et møde, hvor det blev drøftet, om der var mulighed for at arrangere sangstævner. En meget musikkyndig skoleinspektør i Vorup ville være den naturlige "leder" af et sådant samarbejde. Vi prøvede at arrangere et stævne, hvor også nogle skole i Randers og omegn deltog. Det blev en succes. I begyndelse var det de forskellige skolekor, der kom sammen og sang sange, der i forvejen var indøvede. Desuden fremførtes fra hvert kor et selvvalgt nummer. Om aftenen blev skolernes forældre så inviteret til en "koncert", og der var så mange deltagere at kun idrætshaller kunne rumme dem. Sangstævnerne blev senere ændret lidt. Dels faldt nogle skoler fra, dels var det et ønske, at et bredere udsnit af skolernes elever kunne deltage. Det blev så sådan, at der blev udarbejdet program, der var tilpasset klasseundervisningen. Eleverne øvede så i en hal hele dagen og gav koncert om aftenen. Det var festligt med et kor på flere hundrede medlemmer. Så vidt jeg ved er disse sangstævner fortsat efter min fratræden, men med et anderledes program.

I begyndelsen af september 1957 blev der afholdt et vellykket skoleidrætsstævne for Rougsø-Sønderhald Herreds lærerkreds (82) Ca. 400 børn deltog.

*Auning skole deltager stadig i korstævnerne.
Her et billede fra sidste års korstævne*

Et andet resultat af dette samarbejde mellem skolerne blev den årlige udveksling af censorer til mundtlig eksamen.

En helt speciel oplevelse var det, at Auning Skole et år var tilmeldt de danske skolers fodboldturnering. Vi var så dygtige, at vi et år havde et fodboldhold i Idrætsparken i København. De blev danmarksmestere.

"Landsgarderstævnet" i Auning var et helt specielt arrangement. Diverse bygarder i Danmark var inviteret til konkurrence i Auning. Det var et meget stort arrangement, der krævede et stort forbedringsarbejde. Der skulle spilles, der skulle være tæto, der skulle spises, der skulle festes, der skulle soves, og der skulle engageres professionelle dommere, og der skulle være en "hær" af hjælpere. Jo, der var voldsom aktivitet alle steder, når flere hundrede unge gardere skulle være i Auning en weekend. Også Auning Skole, der var nærmeste nabo til arrangementet, blev ind-

omdannet til soverum. Det var imponerende at se, at disse unge mennesker var så disciplinerede, at vi efter stævnet faktisk ikke kunne se, at de havde været på skolen. Jo, der var musik i Auning en sådan weekend, og der var mange tilskuere fra nær og fjern. Disse stævner blev et årligt tilbagevendende arrangement i nogle år. Stævneledelsen omdannede senere landsgarderstævnet til en selvejende institution, der så vidt jeg ved stadig afholder stævner blot i større byer. Det var også et voldsomt arrangement i en relativ lille by.

Det er af stor betydning, at skolen har et godt ry udadtil, at der er ro om skolen. Ro om skolen skaber arbejdsro for elever og lærere, så skolen er et rart sted at være. En sådan atmosfære på skolen skaber positive og medarbejdende forældre, og skolen kan derved bidrage til, at eleverne efter endt skolegang bliver en del af det omkringliggende samfund.

*A. Arndt Nielsen
Skoleinspektør 1963 – 1980.*

Gladsaxegarden i gang med opvisning

Auning Skole set med skoleinspektørens briller (1980 - 2001)

I 1980 blev jeg udnævnt til inspektør på Auning Skole, en skole og et personale, som jeg havde et indgående kendskab til, da jeg havde været ansat siden 1958. Først som lærer, siden som anden viceinspektør og en kort periode som souschef.

Det var med nogen betænkelighed, jeg søgte stillingen. Hvordan ville det være at være leder for ens tidligere kolleger? Men ansøgningen blev sendt, og jeg fik stillingen. Det har jeg aldrig fortrudt.

Fra starten bestod ledelsen af en viceinspektør og en inspektør. Begge havde nogle undervisningstimer – antallet var bestemt af skolens størrelse. For at give mere råderum til lærerne var skolen opdelt i 4 klynger, hver klynge med en tilknyttet lærergruppe og en klyngeformand. Det gav lærerne gode muligheder for selv at planlægge og gennemføre fælles aktiviteter og medførte samtidig en administrativ lettelse for ledelsen, thi der kom færdige oplæg til forløb, som ledelsen kunne tage stilling til. Lærerne kom på en naturlig måde med i et fællesskab og et samarbejde.

Kravene til det administrative blev gennem årene øget ganske væsentligt. Det medførte, at der var behov for at ansætte en afdelingsleder. Det fik vi lov

til, hvis skolen selv kunne finde penge til at aflønne vedkommende. Dem fandt vi, og en afdelingsleder blev ansat.

I 1980 var de budgetmæssige forhold således, at skolen hvert år fik tildelt et budgetbeløb, der var specificeret ud på forskellige konti, f.eks. en konto til varme, en til bøger, en til rengøring o.s.v. Pengene skulle så bruges hertil, men var der besparelser på en konto, skulle der søges om lov til at flytte dem til en anden – og det fik vi som regel lov til.

Når året nærmede sig sin afslutning, havde vi travlt med at gøre vore konti op, for var pengene ikke brugt, når budgetåret sluttede, landede de i kommunkassen. Havde vi derimod brugt for mange, kunne vi risikere at skulle afdrage dem næste år. Jeg må indrømme, at det let kunne medføre nogle ikke særlig fornuftige investeringer.

Det var derfor med megen stor glæde, at skolerne modtog den økonomiske decentralisering. Den gav mulighed for at spare op til større investeringer og gemme penge fra det ene år til det næste, ja endog til at overskride budgetter med op til 5 % mod at afbetale det følgende år.

*En skoleinspektør takker af efter over 20 år i inspektørstolen.
I juni 2001 sagde Auning skoles elever og lærere farvel til Vilhelm Jensen.
Dagen startede med afhentning af inspektøren i denne veteranbil.*

Et længe næret ønske om ombygning af fysiklokalet blev nu muligt. Vi sparede op i et år og renoverede fysiklokalet det følgende år.

For mig har fordelingen af arbejdet mellem lærerne været en meget vigtig del af min ledelse. Derfor mødtes viceinspektøren og jeg hver morgen noget før undervisningens begyndelse. Vi modtog her sygdommeldinger og skaffede vikarer til de ledige timer. Vikaren skulle helst være en lærer, der kendte klassen og evt. kunne tage sit eget fag, eller vikaren kunne være en lærer, der underviste i samme fag som den sygemeldte. Det lykkedes desværre ikke altid, men det var målet.

Skolelederens opgave er at lede og fordele arbejdet mellem de ansatte. Når en sådan fordeling foretages, kan alles ønsker naturligvis ikke opfyldes, og det kan skabe en dårlig stemning i personalegruppen. For at modvirke dette er det nødvendigt, at alle kender så mange forudsætninger som muligt. Det vil sige, at man ved hvilke timer, der skal læses og hvilke ønsker, ens kolleger har.

Med det formål indførte jeg en åben fagfordeling. Alle lærere får en oversigt over hvilke timer, der skal læses, og hvad ens kolleger har ønsket sig. Disse oplysninger uddeles i god tid før den lørdag, hvor alle mødes, og vi forsøger i fællesskab at få fordelingen til at gå op. Nogle går glade hjem, men enkelte går skuffede hjem. Jeg tror dog, at alle var klar over, hvad det var for en opgave, der skulle løses, og langt de fleste problemer var normalt også løst, når dagen var slut.

Derefter kom skemalægningen, også en vigtig brik i den pædagogiske ledelse. Hvordan kom klassernes skema til at se ud, var der hver dag et eller flere kreative fag, og havde klasselæreren hver dag sin klasse? Hvilke ønsker havde den enkelte lærer til sit skema, og hvad var begrundelsen for ønsket? Kunne ønsket opfyldes uden, at det kostede noget for andre? Disse og mange andre overvejelser skulle foretages. Derfor var jeg også alle årene med ved skemalægningen.

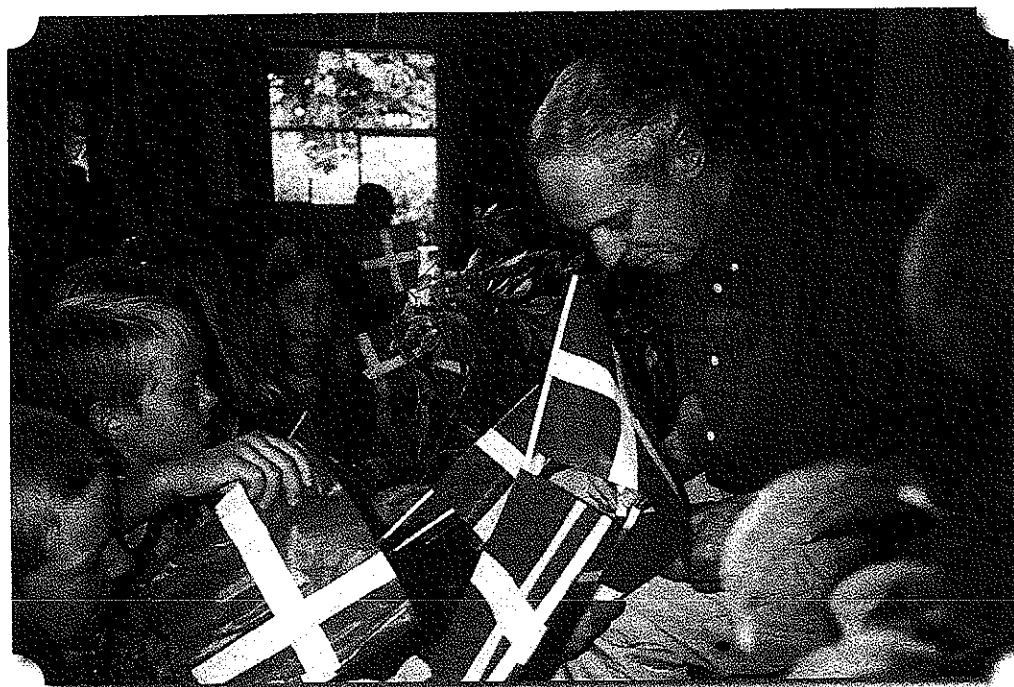
EDB kom med et skemalægningsprogram. Det prøvede jeg naturligvis, men resultatet levede ikke op til mine forventninger/krav, så jeg fortsatte den manuelle lægning.

Folkeskolen skal være en rummelig skole, men der er desværre elever, som den ikke på forsvarlig vis kan takle. Det er min opfattelse, at folkeskolen ikke må opgive elever og overlade dem til andre, før alle muligheder er forsøgt. Det har medført mange møder og svære overvejelser, men det har været umagen værd, når man ser resultatet af de tilfælde, hvor det er lykkedes.

Ledelsen af Auning Skole har været et krævende arbejde, men takket være vore positive forældre og støtten fra de mange ansatte, har det været en dejlig tid.

Vilhelm Jensen
Lærer, 1958 – 1980
Skoleinspektør 1980 - 2001

Afskeden fortsatte derefter på skolen, hvor eleverne hylkede deres skoleinspektør.

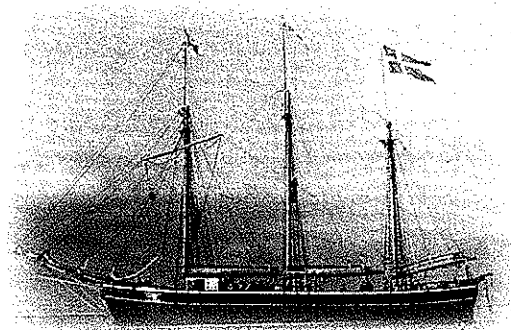

Husker du vor skoletid

- Turen med Fulton

Der stod vi så – en flok helt igennem almindelige unge skoleelever fra helt igennem almindelige Auning Skole – på kajen i Århus en halvkølig efterårs-morgen for hen ved 20 år siden. Med oppakning, lomme penge, Kirsten Damgaard, Johannes Knudsen og masser af sommerfugle i maven. Vi kiggede vel alle lidt skræmte, men også nysgerrige på dét, der skulle være vores lejrskoleeresidens den næste uge: En majestætisk, gammel tremastet skonnert ved navn Fulton.

Vi havde øvet og terpet diverse sømandsprog og underlige ord, lært sømandssange, forsøgt at binde knob og snakket en masse om alt det vi nu skulle kastes ud i - og nu pludselig var det altså alvor, der var ingen vej tilbage. Vi gik ombord og blev budt velkommen af Skipper og mandskabet, som hovedsagelig bestod af det, man på nudansk kalder utilpassede unge! Altså unge, som på den ene eller anden vis ikke gør sig så godt i det "normale" samfund. Vi vidste jo godt, at hvalpene, som disse gutter kaldes, ikke havde levet et liv magen til det vi kendte ude fra bøh-landet i og omkring Auning. Jeg tror, vi alle var lidt chokerede over at erfare, at en havde forsøgt at stjæle et jagerfly, en anden havde lammetævet sin stedfar og kokken var dømt for mordforsøg – med kniv vel at mærke! Langt om længe stod vi ud af havnen og begyndte togtet. Vi sejlede nordpå med kurs mod Limfjorden. Vi skulle sejle hele natten og sikke en sømandsdebut vi fik. Med regn og rusk og storm og dertil hørende søsyge i forskellig grad. Der var ikke mange som sov natten igennem i de små bananskalle-lignende køjer under dæk. Men okay, så var det ligesom overstået og vi var næste morgen alle fit for fight og stensikkert blevet søstærkel! Ugen gik med at sejle rundt i Limfjorden både for motor men også for sejl med stop i forskellige havne. At ligge midt på vandet med langt til land og alle sejl sat er en næsten ubeskrivelig fornemmelse. Man mærker farten i skibet, ser vandet brydes for boven og hører...intet. Lydene er dæmpede, alle koncentrerer sig om det tildelte arbejde, det være sig rebe sejl, være rorgænger og holde kursen, madiavning, sørge for at der er kaffe på den store madam blå i kabyssen, holde liv i det store komfur, bakstørn(opvask), skure dæk med saltvand og store stive koste, kvejle(rulle reb sammen i pæne runde bunker) eller det værste af alt tømme lokumsspande. For om bord på Fulton er

indretningen altså ikke som vi kender den. Der er ikke træk og slip, men et gammeldaws das med et rundt hul og spand under, der er ikke bad, men man kan da få en sjat vand fra de store gryder på komfuret til en klatvask. Der er ikke ei, men gammelt kulfyret støbejernskomfur og der er ikke værelser og senge, men alle sover på banjen, under dæk i køjer hængt op i loftet i to kroge på rad og række. Banjen er i øvrigt også eneste indendørs opholdsrum for lejrskoleeleverne med bænke og langbord, så her både spises, holdes fritid og soves samme sted.

Det sjove er, at trods den helt anderledes hverdag tilpasser alle sig hurtigt dette "nye" liv med alle de praktiske gøremål. Man finder ud, at det bedst kan betale sig at være venner alle mand og lægge eventuelle uenigheder på hylden, for man kan altså ikke sådan lige gå ret meget hver for sig! Både de seje, de stille og de søde er ligemænd her og lejrskoleeleverne må stole blindt på den flok "forbrydere", som hvalpene er, for ombord er det dem der ved bedst. For en fordomsfuld ung fra en beskyttet lille tilværelse var det en ny tankegang, at sådan en ungdomskriminel fyr fra et hårdt miljø i storbyen "kunne noget" og i øvrigt var ganske almindelig ung med mod på livet og drømme og håb for fremtiden. Måske var vi nogen, der fik tolerancetærsklen flyttet adskillige meter efterhånden som ugen skred frem....

Og så en tåget og klam formiddag var det pludselig slut. Der blev taget afsked og sagt farvel liggende for anker midt i Limfjorden langt fra den øvrige verden. Fulton skred ind i Skive Havn, vores forældre stod opmarcheret og tog imod os. Min mor kan den dag i dag nævne, at hun aldrig hverken før eller siden har set vores klasse sådan; Stående på række fuldstændig tavse – hvordan mon de da fik os til det?????

Vi gik fra borde trætte, vemodige og beskidte med al vores bagage ilagt nye venskaber og en kæmpe oplevelse.

Den gamle skole

Virksomheden "Søndre Skole" har jubilæum. I 100 år har den forarbejdet råstof til færdigvare, ligesom andre virksomheder. Råstoffet kommer ind i den ene ende som en flok analfabeter, der ikke er så forfærdelig store. Ud går i den anden ende en flok dannede mennesker, der er blevet en smule større.

Forarbejdningen af råstoffet kræver en forfærdelig masse input. Her sidder nogle, og uddrager kvadraturen af syvogfyrre, men finder ud af, at det er lettere med 49, mens andre sidder og fedter med et kort over fædrelandet for at finde Haraldsted Skov. Et andet sted forsøger man at lære tysk og undrer sig over, at nogen overhovedet kan finde på at tale sammen på det sprog. Inde ved siden af finder man ud af, at hovedstaden i Frankrig hedder Madrid og opdager snart herefter, at det er noget sludder.

Men ét sted lyttes der. Man har vikar. Faglæreren er sygemeldt. Her er Ravrav på besøg!

Alle har sikkert en fornemmelse af, at meget af det, der puttes ind i hovedet i skoleforløbet glemmes. Hvor var det nu lige Haraldsted Skov var? Hovedstaden i Frankrig?

Men så huskes, at dannelse er det, der er tilbage, når det lærte er glemt.

RavRav menes at være fra omkring jægerstenalderen og kunne måske have set således ud.

Men Ravrav. Rigtig mange vil huske ham.

En ældre herre – vel omkring 7000 år. Bred, muskuløs, håret over hele kroppen. Han kom mest frem i forbindelse med vikartimer, når en flok større eller mindre mennesker skulle "passes", fordi læreren var sygemeldt - Så kom Ravrav.

Han er på vej hjem fra jagttur. Han er sur. Alt er gået dårligt. Ingen jagtbytte. Intet frisk kød. Han giver nogle gevaldige brøl en gang imellem – det gør Ravrav, når han er sur.

Han når hjem til bostedet, og ser straks Røna, hans kone, ikke er der. Der var dog enkelte kødstumper tilbage, som hun skulle stege, så de var klar til han kom hjem. Nu går hun rundt i skolen og plukker bær – ja hun kunne endog finde på at plukke blomster. Det blev til endnu et gevaldigt brøl fra Ravrav – nu var han rigtig sur. Hun rønder rundt i skoven og foretager sig fuldstændig ligegyldige ting, mens han selv må sørge for føde.

Han rager sin lodne næve ned i noget løst jord og haler en luns kød frem. Det har ligget der nogle dage, så det er ret mørt. Han børster det værste jord væk og begynder at flå i det. Det knaser mellem tænderne – det medfører et brøl mere.

Pludselig opdager han noget, der får ham til at springe op. Rønas kurv står henne ved indgangen til hytten. En grenflettet kurv, som hun altid har med sig, når hun går i skoven. Der er noget galt.

Han undersøger skovbunden og finder meget hurtigt spor af en voksen mand. Der kommer ikke flere brøl fra Ravrav nu, men en vedvarende uhyggelig brummen. Han var helt klar over, hvad der var sket. Længere tilbage i tiden havde han udkæmpet et bloddryppende slag med en kæmpe, der ønskede Røna til kone. Ravrav havde med nød og næppe vundet slaget, men kæmpen havde truet med hævn. Den var nok kommet nu. Kæmpen hed Galp, han skal findes og Røna befries.

Her udstøder Ravrav alligevel et brøl. Det er blevet mørkt. Han kan ikke følge et spor før det bliver lyst.

Ravrav vender og drejer sig i skindene inde i hytten. Han kan ikke sove. Han tænker på Røna. Mens han kikker på stjernerne gennem røghullet i loftet, ser han allerede sin stridsøkse sidde et pænt stykke

inde i Galps pandeskal. Han hører pludselig en underlig lyd. Der var den igen. Og igen. Lyden kommer inde fra skoven – eller er det lige i nærheden?
Han rager i mørket over i hyttens anden side, hvorfra han mener lyden kommer. Med hånden roder han rundt i skindene. Han mærker noget varmt. Frem af skindene drager han nu et skrigende væsen, som – efter han har følt sig frem – viser sig at være en nyfødt dreng.

Ravrav havde nok set, at Røna var blevet lidt tyk omkring maven på det sidste. Hun må have født, mens han var på jagt og så gemt ungen, da Galp kom – hvis det altså var Galp, der havde røvet hans kone.

Ungen skreg. Et og andet sagde Ravrav, at det nok var af sult, og han havde en svag fornemmelse af, at han her var udsat for noget, han ikke kunne klare. I fuldstændig mørke og med en skrigende unge i hånden, overvejer han situationen. Røna er der ikke til at passe ungen, han kan ikke skaffe føde til ham, og i øvrigt skal han afsted ved solopgang. Der er kun én mulighed.

Ravrav kravler ud af hytten. Han holder ungen i venstre hånd. Han har fat om ryggen, således at ansigtet vender nedad. Han bukkes ned og fatter om stenøksen, løfter den – gør klar til at hugge, men tøver...

(Det er her, man erfarer, at det kan blive for barsk. Ravrav er på besøg i en 3. klasse. Mens venstre hånd holdes frem foran og højre arm er løftet, klar til hug, ser man ud over klassen. Der er helt stille. Alles øjne er meget store, og alle hænder har fat om bordkanten. Et par af pigerne i vinduesrækken har forladt stolene. De sidder på knæene på gulvet. Hænderne fatter krampagtigt om bordkanten, hvor kun øjnene er over. Er det for meget?).

Ravrav løfter stenøksen igen. Ungen skriger endnu højere. Han vil hugge, men tøver igen.

Han har begravet sin økse i skallen på urokser og kronhjorte, han har revet hoveder af harer, mårer, så blodet har sprøjtet, men den smule liv, han holder i sin venstre hånd, det kan han ikke.

Stenøksen stille på plads. Knægten lægges på jorden. Han har fået en idé. Lige bag ham har Røna en lille samling af flinteflækker – små skarpe flintestykker, som hun bruger til at skrabe skin med ig skære med. Det er rester fra Ravravs flintesmedie – rester der fremkommer, når han har lavet spydspidser og økser.

Ravrav finder et passende skarpt stykke, sutter lidt

på pegefingeren og skærer så en dyb flænge, så det bløder. Han taget knægten og stopper pegefingeren i munden på ham – og ungen sutter. Ved solopgang finder Ravrav et par skind. Syr med besvær en kræmmerhuslignende pose forsynet med en rem, så posen kan hænges over skulderen.

Så tager han ungen. Han holder ham med begge hænder på mod den opgående sol og råber: "Hvad skal knægten hedde?"

Et par skovduer flyver forbi. Ruku, ruku lyder det. Drengen hedder Ruku.

Våbnene findes frem. Ruku får en tår af pegefingeren. Så op i kræmmerhuset, hvor han de næste mange timer hopper op og ned, mens Ravrav løber gennem skoven. Han har en fornemmelse af, at pegefingeren nok ikke strækker til i det lange løb, så de skal ud og finde mor.

Klokken ringer. Der bliver desværre ikke tid til mere i denne time. Finder Ravrav sin kone? Overlever Ruku?

Det får I at vide, næste gang vi mødes.

Men så skal I huske, hvor vi kom till!

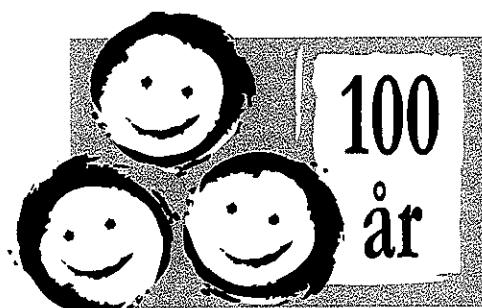
P.S

Ravrav ver ikke med i samtlige 100 år. Han ankom i 1965, huserede periodevis i alle klynger, indtil han forlod "Den gamle skole" i 1998.

Han er nu 7070 år – cirka.

Vagn Taudal

Lærer, studievejleder og skolekonsulent
1965 - 1998

AUNING SKOLE

Skole og IT

- fra Commodore 64 til den bærbare

At det overhovedet kan være muligt at gå i skole uden at have adgang til avancerede elektroniske regnemaskiner, scannere og computere, er for de allerfleste skoleelever her i år 2007 en næsten fuldstændig uhørt situation og umulig tanke.

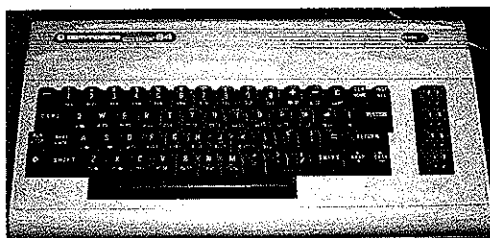
Dog er det alligevel forbausende kun ganske få år siden, at det alligevel var sådan det så ud. Jeg vil derfor på opfordring her forsøge at beskrive den digitale udvikling, der i denne periode har fundet sted, og som har været baggrund for, at vi her på skolen i dag befinder os på det stadi, hvor vi er nu.

Da, der den 4. oktober 1957 blev meddelt og vist, at man i Sovjetunionen den dag havde fået sendt en ubemandet satellit i kredsløb om Jorden, kom det som et chok for hele den vestlige verden og ikke mindst for amerikanerne, der hidtil havde troet og følt, at man her var det land der lå forrest på alle områder i den teknologiske udvikling. Denne rystende begivenhed og situation gjorde, at man i Amerika omgående afsatte enorme ressourcer af til at fremme udviklingen, så man ikke blot skulle befinde sig på plads nummer to på ranglisten.

Jeg er ikke i tvivl om, at netop den opståede situation fik en enorm afsmittning på den hastighed hvormed udviklingen kom til at foregå på. Man havde ganske vist i mange år kunnet bygge mekaniske beregningsmaskiner, men nu havde man pludselig fået større behov for hurtigt at kunne foretage de meget komplicerede beregninger og opsamlinger af data, derfor arbejdede man målrettet efter at få elektroniske kredsløb til at beskrive og foretage regneoperationerne. Da elektricitet er en vandrings af elektroner i et kredsløb, og da der i et kredsløb kun kunne være tale om to tilstande nemlig, tændt eller slukket, var man klar over, at på den måde kunne man fremkalde skiftende signaler mange gange hurtigere, end det mekanisk kunne lade sig gøre. Problemet var bare blot at få disse tænd og sluk funktioner styret og fortolket.

Vi skal dog helt frem til 1976, da den første virke-

lige supercomputer kom frem. Den havde 200.000 integrerede kredsløb, og kunne regne 150 millioner udregninger pr. sekund, så nu begyndte det virkelig at gå stærkt.

Den igangværende udvikling bredte sig samtidig også hurtigt ud over den bredere del af befolkningen, idet flere producenter som Commodore, Apple og Atari begyndte at fremstille, "små genier", mindre og enklere maskiner til daglig databehandling. Her

kan f.eks. nævnes at firmaet Commodore i 1977 var først med en såkaldt personlig computer.

Man blev dog hurtigt klar over, at hvis det virkelig skulle lykkes at få computerne udbredt i større antal, måtte de kunne andet end foretage kedsomme beregninger. Derfor blev der til disse maskiner, som regel af unge idealistiske computernørder, udviklet et utal af spilprogrammer, der tiltrak og begejstrede mange.

For disse første computere var det dog stadig meget begrænset med at håndtere data og samtidig også at kunne gemme disse data til senere bearbejdning, idet lagerkapaciteten kun var få tusinde enheder og for det meste forsvandt det hele, når der blev slukket for maskinen. Det var på langt sigt naturligvis ikke tilfredsstillende.

Vi skal nu frem til 1982, da den computer, der til dato er solgt i størst antal eksemplarer, så dagens lys og kom frem på markedet. Det var nemlig Commodore 64, der også i daglig tale kom til at gå under navnet "brødkassen", på grund af dens størrelse og udseende. Denne maskine kom straks ud som en bestseller til trods for at prisen lå på knap 3000 kr og dertil skulle lægges næsten tilsvarende til både skærm og senere diskettedrev. Det var dog muligt at spare skærmen, da den faktisk kunne forbindes til et almindeligt fjernsyn. Det viste sig nemlig hurtigt, at den var ganske robust og solid i sin opbygning. Samtidig havde man løst problemet med at gemme data ved, at man kunne tilslutte en kassettebåndoptager og på den måde gemme og

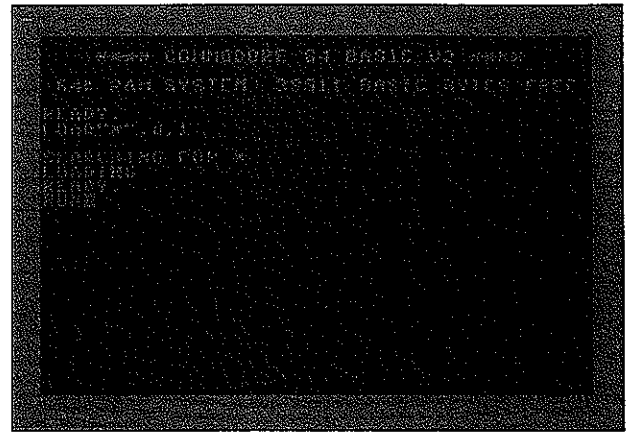

hente informationer. Der gik dog ikke lang tid før, der også blev udviklet det omtalte diskettedrev til denne maskine, så nu kunne den faktisk anvendes effektivt.

Det er på dette stadi computeren kommer ind i billedet på Auning skole. Det var nemlig lykkedes for ungdomsskolen på en eller anden måde at finde økonomiske midler til at indkøbe 2 eksemplarer af Commodore 64, og samtidig gennem samarbejde med Produktionskolen i Virring at få dem til at sammensætte et specialbygget rullebord til hver maskine. Disse maskiner stod normalt parkeret i forkontoret ved ungdomsskolelederen, men kunne dog "lånes" i skoletiden og hentes frem, hvis man fik mod på at prøve kræfter med det nymodens udstyr. Vi var dog vist kun knap en lille håndfuld lærere, der på det tidspunkt tog dem i brug. Det var nu heller ikke så let, hvis man ville anvende dem til andet end spil, for man var nød til at lære og skrive en masse basale engelske kommandoer for overhovedet at få dem til at foretage sig noget. Den var dog perfekt og udmærket til at lære at programmere med og skabe sine første interaktive programmer. De gode gamle dage hvor 256 tegn i en sætning var grænsen og hvor begreber såsom "GO TO" og "IF THEN" blev præsenteret for en. En fed tid.

Der gik dog ikke så lang tid før maskinparken nåede op på i alt 5 stk., så nu var vi kørende. Det var nu også samtidig efterhånden blevet muligt ved hjælp af en lille boks, der kunne kobles i maskinen, at få den til at forstå et mere brugervenligt dansk codesprog der hed "Comal80". Dette kommandosprog var blevet udviklet af en sønderjysk lærer og beregnet særlig til undervisning.

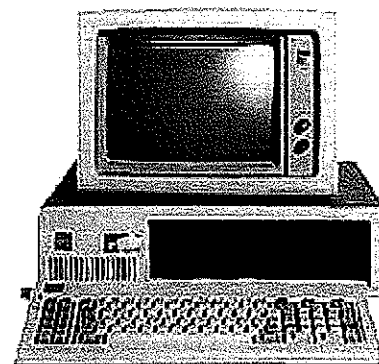
Den spæde start fortsatte dog og efterhånden kom der fra undervisningsministeriet krav om, at

der skulle etableres tilbud til de ældste elever om mulighed for tekstbehandling og datalære. Samtidig var der også sket en voldsom teknologisk udvikling med hensyn til maskinkraft og programsprog.

Den 22. maj 1990 fremviste Bill Gates Windows 3.0 styresystemet fra Microsoft. Det nye system kunne multitasking, altså køre flere programmer på en gang. Det gjorde at Microsoft Windows blev en seriøs konkurrent til Macintosh, som ellers havde været alene om at kunne multitasking.

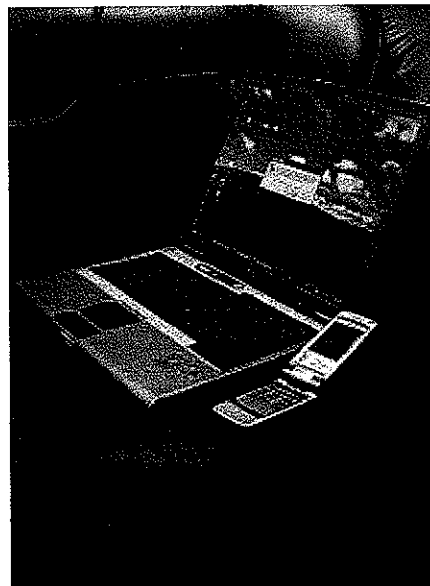
Her på skolen bevirkede det, at vi skulle for alvor i gang. Der blev bevilget penge til indkøb og etablering af 10 nye moderne pc'er, der skulle placeres fast i et lokale. Efter opbygning af arbejdsborde og installation af de nye maskiner stod efterhånden et moderne EDB-lokale klar til brug. Nu var grundlaget for en moderne edb undervisning teknisk i orden. Det næste skridt, der skulle tages, var at klæde lærerstaben på til at anvende det nye udstyr. Der blev derfor iværksat forskellige tiltag, bl. a. ved at afholde interne kursusundervisning for at få skabt fortrolighed med anvendelsen af udstyret.

Efterhånden var der skabt mulighed for, at man med en computer ikke kun var bundet fast i den enkelte maskine men ved hjælp af telefonnettet kunne der skabes forbindelse til andre computere, der også samtidig var koblet op. Det betød, at der nu blev installeret og etableret et direkte netværk mellem skolens arbejdsmaskiner med en fælles server (styrer-maskine), men også at der fra den enkelte computer kunne skabes forbindelse i et Internetværk, så et opkald og forbindelse til en maskine i Shanghai kunne foregå lige så nemt som til en maskine, der var anbragt i Esbjerg.

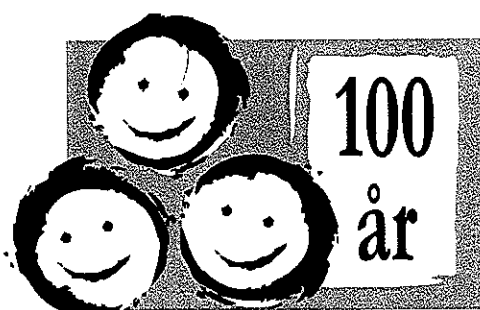
Udviklingen medførte også, at der fra ministeriel side udgik befaling om, at nu skulle hele skolen og samtlige fag inddrages i anvendelsen af computere. Derfor ser vi så også i dag, når vi tager en tur rundt på skolen, at der står disse computere spredt rundt om alle vegne. Antallet i dag udgør nu et trecifret tal.

I dag er man ikke engang afhængig af at være koblet op på et netværk med dertil hørende sammenkoblede ledninger, idet der mange steder nu både privat og på mange skoler også ved hjælp af trådløse netværk kan etableres og overføres forbindelse og udveksles data.

Det vil så være nærliggende at spørge, om vi nu ikke er ved at være nået til måls ende. Sådant tænkte vi vel også for 50 år siden, men det er vist kun fantasien, der sætter grænsen og meget tyder på, at udviklingen endda vil løbe endnu hurtigere fremover.

Viggo Kristiansen
Lærer 1965 - 2004

AUNING SKOLE

Ekstra Bladets Skolefodboldturnering

Året er 1992 - Danmark er blevet europamestre i fodbold - det er rigtig stort. Men ingen havde regnet med, at der senere på året, - helt præcist den 5. november, ville ske noget, der var endnu større..!!

Auning Skole tilmeldte for første gang et pigehold i Ekstra Bladets Skolefodboldturnering, og holdet blev hurtigt sat. På trænerbænken sad Karin Bønnerup og senere hen i turneringen, da det begyndte at blive mere alvorligt, kom også Henning Nielsen til.

Vi var en flok håbefulde fodboldspillere, der ikke havde turde håbe på ret meget mere end 2-3 kampe, men det skulle vise sig at blive helt anderledes. Faktisk gik de første kampe rigtig godt og vores modstandere stod tilbage med store nederlag. Sejrene blev efterhånden mindre og mindre og kampene mere og mere intense. Vi skulle nu også til at køre langt efter modstanderne. Et par ture til Sjælland blev det til, og her var vores trofaste publikum naturligvis med. Pludselig var vi i semifinalen! Også denne kamp vandt vi! Der var ingen der rigtig forstod, at vi nu rent faktisk skulle spille finale i Parken.

Vi drog af sted med højt humør og med støvlerne pudset. Endnu engang blev der arrangeret busser til vores faste publikum, som havde fulgt os hele vejen. Det var rigtig stort for os "bondepiger" fra Auning pludselig at stå, i det omklædningsrum i Parken, hvor selveste herrelandsholdet også havde

klædt om. Vi hoppede i det udleverede og alt for store spilletøj og SÅ var vi klar! Det blev en rigtig spændende kamp, som vi vandt i den forlængede spilletid. Alt dette som ingen troede var muligt, var nu en realitet. Auning skole var vinder af Ekstra Bladets Skolefodboldturnering 1992. Det var jo en sensation....i hvert fald i Auning!

Da vi kom hjem til skolen dagen efter, blev vi modtaget og hyldet som sande helte. Til at tage imod os var vores familier, TV2 Østjylland, samt alle de elever og lærere, der under hele forløbet havde bakket os 100% op. Der var stor festivitas med overrækkelse af gaver og blomster og flotte ord fra inspektøren, dengang Vilhelm Jensen.

De efterfølgende dage kunne vi stadig føle os som stjerner! Først og fremmest var vi en tur til hyldest på Rådhuset og derefter til "autografskrivning" foran Brix Sport, hvor vi sparkede signerede bolde ud til de mange fremmødte.

Alt dette, kan jeg vidst på alles vegne sige, var en kæmpe oplevelse for hele holdet. Vi var ikke mere end 14-15 år gamle og meget bæret over al den opmærksomhed vi fik.

En kæmpe oplevelse vi i dag ser tilbage på, med et stort smil på læben!

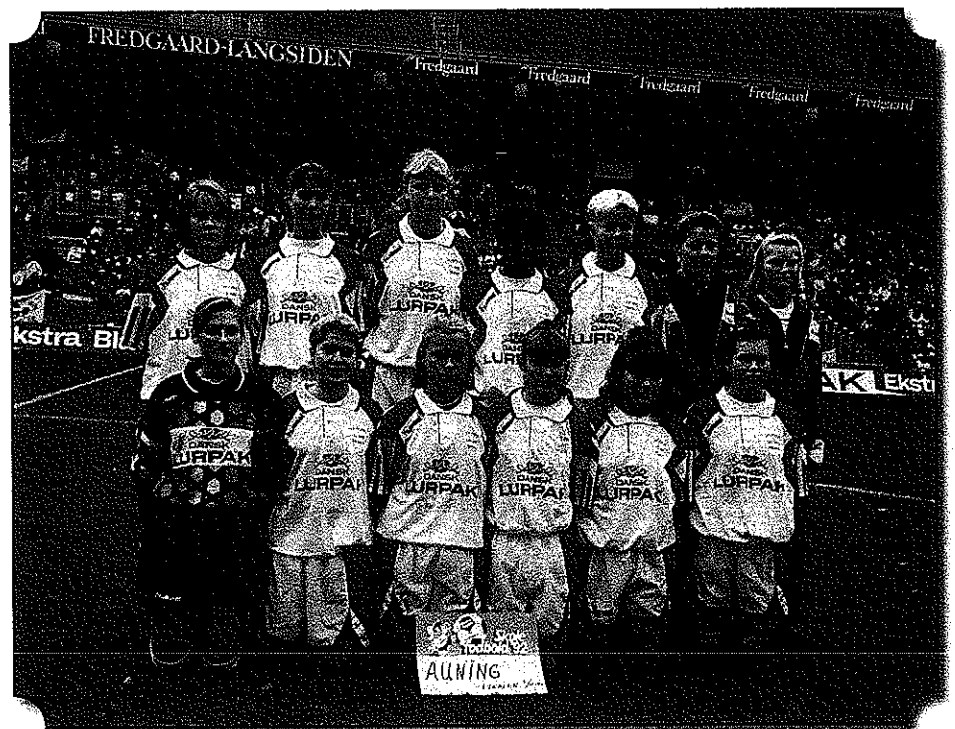
På holdets vegne
Maibritt Schnoor Warming

Vinderholdet fra Auning Skole.

Holdmedlemmerne er:

Øverste række fra venstre:
Camilla Jensen, Karina Bjerre,
Louise Korgaard, Sanne Knudsen,
Lisbeth Laugesen, Bettina Pedersen,
Mette Friis

Nederste række fra venstre:
Anne Bønnerup, Anette Petersen,
Kirstine Hjortshøj, Charlotte Sørensen,
Anita Pedersen, Maibritt Warming

Skolebiblioteket gennem 100 år

Ja, hvordan mon skolebiblioteket er kommet til verden? - Det er ikke noget let sat at beskrive tilblivelseshistorien.

Skolebiblioteket har sin rod i Auning Folkebibliotek, som havde lokaler på Nordre Skole. Efter nogle års forløb flyttes Folkebiblioteket til Sdr. Skole, som var i hastig vækst. Et stort klasselokale blev taget i brug til formålet. Folkebiblioteket var stadig på private hænder, og bibliotekaren fik ikke løn af hverken skolen eller kommunen. Det var ikke særlig rart for skolens ledelse at være uden for indfyldelse.

Men lidt efter lidt blev skolebiblioteket en realitet, og jeg fik rang af skolebibliotekar ved siden af mit arbejde som folkebibliotekar.

På et tidspunkt greb kommunen ind og forlangte at overtage biblioteket. Det skabte røre i hele byen, og jeg måtte rundt i Auning og omegn for at samle underskrifter imod at kommunen overtog biblioteket. Det blev til omkring 800 underskrifter - men det gavnede intet! Kommunen havde bestemt sig for, at biblioteket skulle være kommunalt - og sådan blev det. Jeg fik besked på at aflevere folkebibliotekets bøger til Randers Bibliotek, og så var det løb kørt - der var lukket og slukket. Folkebiblioteket var død og borte.

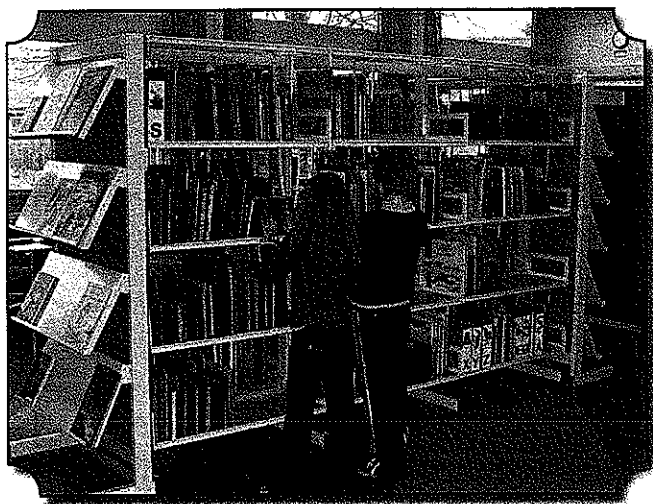
Klynge 1's elever starter deres biblioteksbesøg med højt oplæsning

Og herefter overtog bogbusserne udlånet. Der blev nu stadig flere og flere timer til skolebiblioteket, og udlånet steg støt, især da vi indførte edb, der var som skabt til udlånsvirksomheden. Skolebiblioteket blomstrede op, og det var en fornøjelse for både elever, lærere og skolebibliotekar.

I nær fremtid har vi igen et folkebibliotek i Auning. Et stort tillykke til både skolebiblioteket med de 100 år samt det nye folkebibliotek.

Fhv. lærer, folkebibliotekar og skolebibliotekar
Knud E. Svendsen
1959 - 1994

Biblioteket eller mediateket, som det nu hedder, bliver brugt flittigt af skolens elever

Auning Skole set med skolelederens briller 2001 -

Jeg blev ansat som ny skoleleder på Auning Skole til august 2001. Jeg var klar over, at jeg skulle overtage en god skole, en skole med velfungerende elever, en stor positiv forældrekræds og mange dygtige medarbejdere. For at fastholde den gode skole har vi i skoleledelsen arbejdet som et team, hvor vi hver især har haft stor indflydelse i forhold til de kompetencer, som vi har kunnet bidrage med.

Da jeg startede, var man langt med skolens udbygnings- og renoveringsplan. Elevprognoserne viste at der i kommunen ville blive behov for to fuldt udbyggede 3-sporede skoler. Derfor havde kommunalbestyrelsen besluttet, at de kommunale skoler skulle renoveres og udbygges så de kunne rumme eleverne i fremtiden, og ligeledes at de fysiske rammer skulle leve op til de nye undervisningskrav, som loven lagde op til.

Børnehaveklasserne, 1. årgang og SFO havde fælles lokaler i de nuværende SFO-lokaler. Det var her, at den videre udbygningen skulle fortsætte, en tilbygning så 2. årgang også kunne flyttes fra hovedskolen og over på den anden side af gaden. Diskussionerne gik meget højt. Personale fra børnehaveklasser og 1. og 2. årgang ønskede, at alle skulle placeres ved hovedskolen - og havde mange gode argumenter for deres sag.

Redningen skulle imidlertid komme fra en helt anden kant. Lilleskolen, som på dette tidspunkt var placeret i en barak ved Assentoftskolen, manglede plads. Derfor blev det besluttet, at Lilleskolen skulle flyttes fra Assentoft til Auning, hvor de overtog en del af lokalerne fra 1. årgang. De øvrige lokaler gik til SFO, som derved fik sine egne lokaler. Arkitekterne kunne nu begynde at tegne nye streger til et nyt indskolingsafsnit placeret ved hovedskolen. Det er en beslutning vi aldrig har fortrudt - tværtimod.

I forbindelse med den øvrige renovering og udbygning skal også nævnes det nye musiklokale, naturfagslokale og her til sidst hjemkundskabslokale - lokaler som giver optimale vilkår for fagenes rammer.

Samtidig med at Lilleskolen flyttede til Auning, fik vi tilknyttet 4 små amtsspecialklasser, som har til huse i selvstændige bygninger ud mod hovedvejen. I amtsklasserne er der fokus på at skabe et trygt og overskueligt miljø, hvor undervisning og læring

Kantinen er allerede vidt berømt, et tiltag som vi er meget tilfredse med, og som mange elever og personale dagligt gør brug af. Alle ved, hvor vigtigt det er, at eleverne får sund mad i løbet af skoledagen, og det er der mulighed for at købe i kantinen til fornuftige priser.

Personalemæssigt er der sket rigtigt meget i de sidste år. Med amtsspecialklasser og Lilleskolen er antallet af medarbejdere på skolen steget væsentligt. Skolens samlede, faste medarbejderstab er på ca. 100 personer. Hertil kommer en række løbere tilknyttede medarbejdere, som vi gør brug af. Auning skole havde tidligere høj gennemsnitsalder i personalegruppen, men da mange medarbejdere de sidste år er gået på pension og nye er kommet til, er gennemsnitsalderen stærkt faldende.

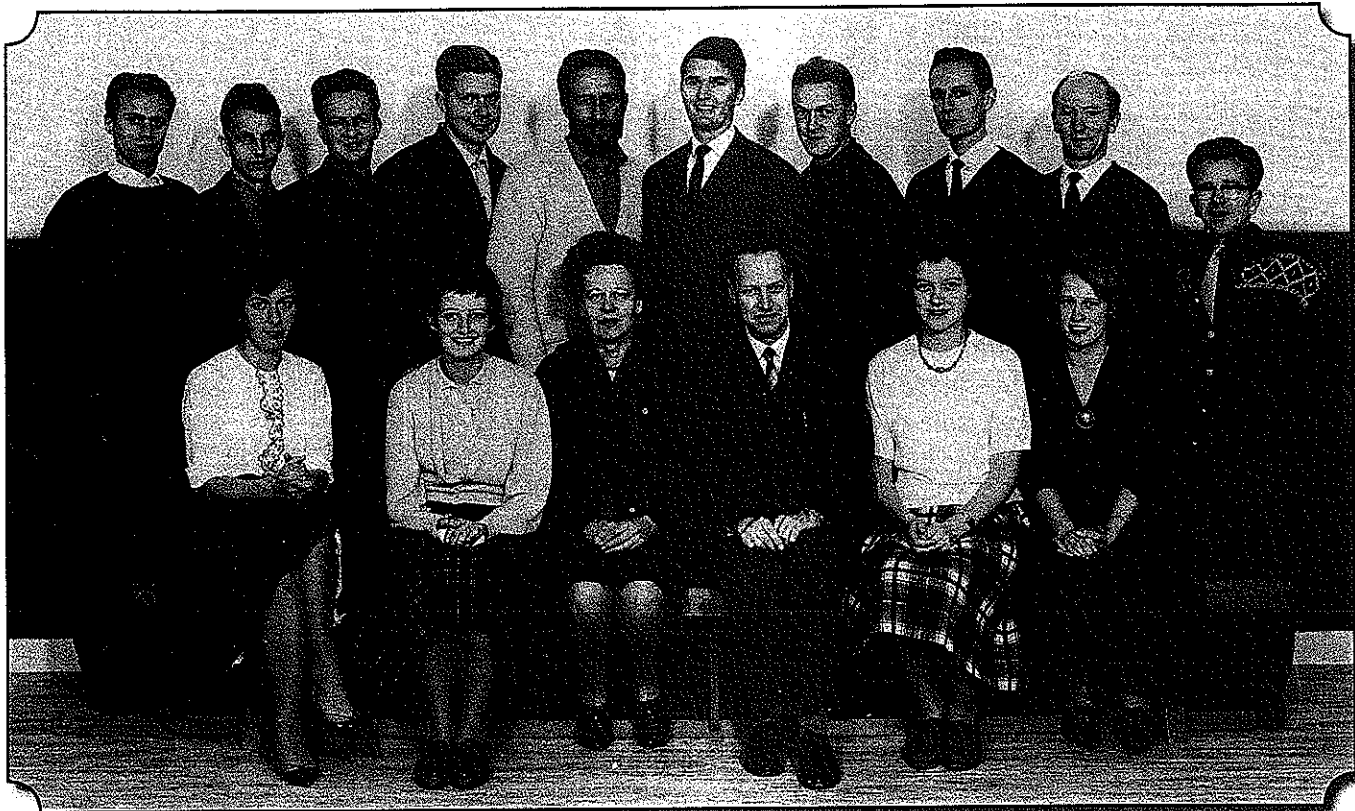
Kravene til medarbejdere i folkeskolen er gennem de seneste år ændret meget. Der er kommet utallige nye opgaver og lovændringer fra ministeriet, nye kommunale mål og rammer samt skolens egne udviklingsområder er alt sammen med til at stille nye og flere krav til personale og ledelse.

Vi har på skolen gennem snart mange år arbejdet i et decentralt system, hvor vi selv har haft fuld indflydelse på - inden for lovgivningen - hvordan vi ville forvalte skolens midler. Det har været medvirkende til, at vi har kunnet indkøbe de nyeste undervisningsmaterialer, løbende udskiftet inventar og i øvrigt haft høj standard af skolens vedligehold.

Med nedlæggelse af Sønderhald kommune opstår der igen nye udfordringer. Fra det lille skolevæsen - to kommunale skoler - og det tætte samarbejde med forvaltning og politikere bliver det fremover en udfordring at fastholde det nære i et stort skolevæsen med 12 folkeskoler samt specialskoler og længere vej til det politiske system.

En god skole bliver 100 år. Det er mit mål at medvirke til, at alle skolens interessenter i samarbejde vil fastholde den gode dialog, fortsætte den løbende positive udvikling så vi i fællesskab kan fastholde den gode skole.

Karl Andersen
Skoleleder

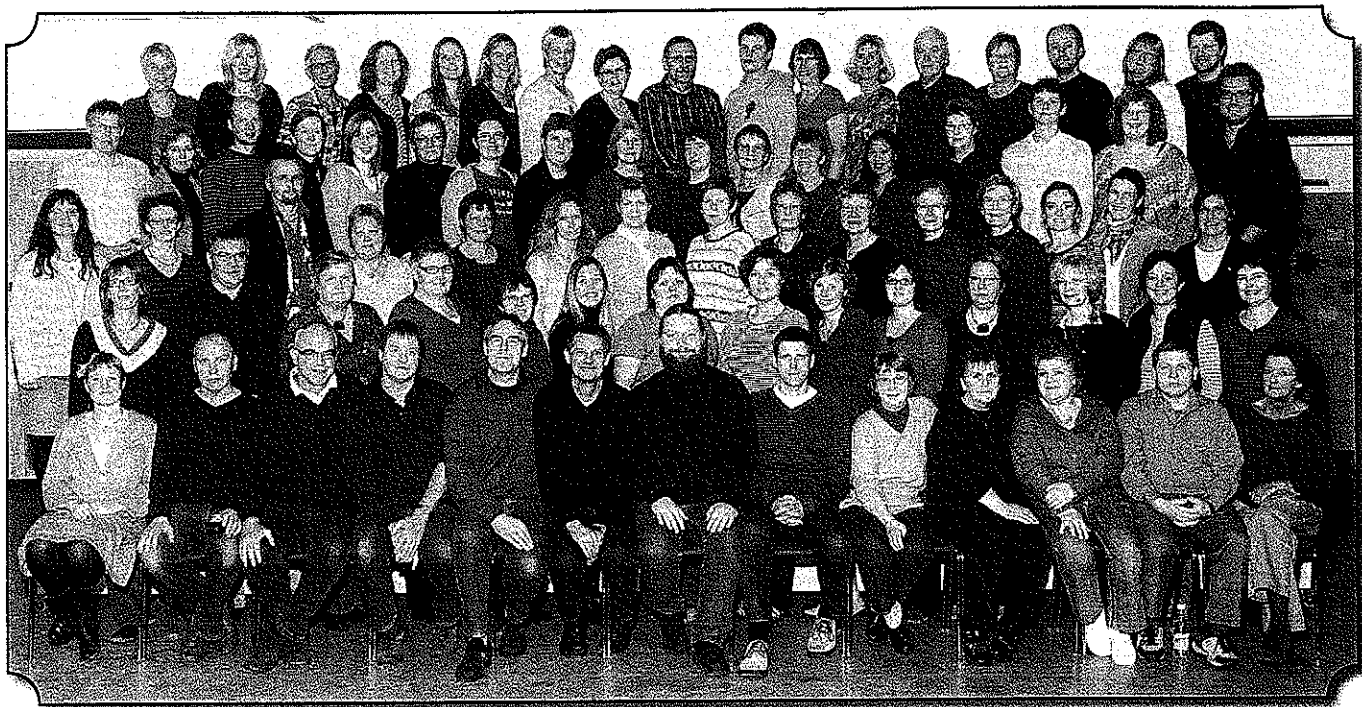

Personalefoto Auning Skole skoleåret 1963 / 1964

Personalefoto Auning Skole skoleåret 1979 / 1980

Personalefoto Auning Skole skoleåret 2006 / 2007

Skolefest før og nu

1963

SKOLEFESTEN
1963

Vi har hermed fornøjelsen
at invitere 1., 2. og 3. kl.
med forældre til skolefest

ONSDAG DEN 20. NOV. KL. 19.30

Forskellig underholdning ved
eleverne.

Der serveres kaffe til medbrag
brød.

Billetpriser:
Voksne: 2 kr.
Børn: 1 kr. (søskende max. 2 kr.)

Med venlig hilsen
Lærerpersonalet
v/ Auning skole

2004

Skolefestprogram

Torsdag den 5. februar 2004
kl. 19.00-23.00

Danmarks store eventyrdigter blev født den 2. april 1805 i Odense.
Han startede med at skrive skuespil og digte, men blev først rigtig kendt, da han
i 1835 udgav et hæfte "Eventyr fortalt for børn".

Der udkom i alt 24 hæfter med eventyr og det sidste udkom i 1872, og han var da
blevet folkeejede og verdensberømt. H. C. Andersen døde den 4. august 1875.

Næste år fejres H. C. Andersens 200 års fødselsdag,
men på Auning Skole tager vi forskud på begivenheden.

Skolenævn og skolebestyrelse

Opgaven er egentlig ganske enkel: Skriv en rigtig god historie fra tiden på Auning Skole med indgangsvinkel "Skolenævn og skolebestyrelse". Spørgsmålet er jo så, hvad er den gode historie? Bladrer man lidt i avisen eller ser i fjernsynet, så er det jo ikke de gode historier, der præger nyhedsfalden – tværtom. Desværre kan jo så siges – derfor vil mit indlæg handle om succeserne.

Auning skole er en rigtig god skole, og jeg tror, det skyldes et godt samspil mellem mange faktorer. De overordnede rammer, dvs. folkeskoleloven gælder for alle skoler, så det er ikke der, vi skal tage fat. Vi skal altså have fat i det lokale. Dvs. samspillet mellem kommune, ledelse, ansatte, elever og forældre. Men nu har jeg fået til opgave at tage udgangspunkt i bestyrelsen.

Hvad er det så vi gør? – jo principielt det samme, som vi forventer af elever og lærere. Vi er engagerede, forberedte og velmotiverede. I gennem mange år har skolebestyrelsesvalget været et rigtigt valg med fornuftig valgdeltagelse. Det giver god opbakning og et godt mandat at arbejde med, både internt på skolen, men også overfor kommunens embedsmænd og folkevalgte. Gennem de 9 år jeg har været medlem af skolebestyrelsen har der altid været en god

tone i bestyrelsen. Mange ting er blevet diskuteret og prioriteret. Bølgerne er til tider gået højt, der har været stor uenighed og mange meningsforskelle – og godt for det. Det er her engagement kommer til udtryk. Men der har altid været vilje til at benytte sig af saglige argumenter og gennem konstruktiv dialog og vilje til at flytte sig, har vi nået frem til en god beslutning for skolen. Her kan bl.a. nævnes indskolingsmodel, skolens principper, trivsels –/og sundhedspolitikken og ikke mindst etablering af kantinen for egne midler.

Når vi nu har så god en skole, som jeg mener, vi har, så skyldes det i høj grad af mange af beslutningsprocesserne foretages lokalt på skolen. Vi har en høj grad af ansvarlighed hele vejen rundt. Vi vil have ansvar og vil bruge vores indflydelse både når de sjove beslutninger skal tages, men også og ikke mindst når det er knap så sjovt.

Bestyrelsen ønsker skolen rigtig hjertelig tillykke med 100 års jubilæet. Vi er klar til at ruste skolen til såvel arbejdet i morgen, men også de næste 100 år.

Med jubilæumshilsen
Skolebestyrelsen

Fausing-Auning skolekommission

Som det vil være almindelig bekendt, har Fausing-Auning sogneraad og skolekommission vedtaget, at der fra 1. april 1958 indføres købstads-ordning for Auning skoles vedkommende, og at der fra samme dato paabegyndes en eksamensordning med forberedelsesklasser i 6. og 7. skoleaar, efterfulgt af 3 præliminærklasser med alm. forberedelseseksamen (præliminæreksamen som afslutning).

De forældre, som ønsker deres børn optaget i 1. forberedelsesklasse, bedes inden 1. februar anmelde dette til skolens leder. — Det gælder ogsaa børn fra andre kommuner.

Børnene vil derefter i sidste halvdel af februar blive indkaldt til en optagelsesprøve, der omfatter dansk og regning, baade skriftlig og mundtlig i begge fag.

Prøvens udfald samt en klasselærerudtalelse, der for børn uden for Auning skoledistrikt maa være skriftlig, er afgørende for, om barnet anses for egnet til at overgaa til denne undervisning.

Sogneraad og skolekommission har desuden vedtaget, at Auning skole fra og med 6. skoleaar staar aaben for alle børn fra Fausing-Auning kommune.

Børn fra Fausing sogn, der i henhold hertil ønskes overført til Auning skoles almindelige 6. klasse, bedes indmeldt til skolens leder senest den 1. marts d. a.

Skolekommissionen.

Husker du vor skoletid 2005/2006

10. klasse på Auning Skole - mulighedernes vej - Et internationalt – fagligt skoleår Det fremtidsrettede uddannelsestilbud

Da 10. klasse startede efter en velfortjent sommerferie var det friske, veludhvilede og forventningsfulde elever, der mødte op på en varm augustmorgen.

Skoleåret 2005/2006 skulle blive et udfordrende år, såvel fagligt som socialt. Allerede den første morgen stod eleverne overfor en stor omvæltning, da de skulle møde deres nye skolekammerater fra henholdsvis Auning og Assentoft. For de fleste elever var der mange nye ansigter, som hurtigt indbød til nye venskaber på tværs af skoledistrikterne.

Det tiende skoleår på Auning skole indbyder til et anderledes fleksibelt undervisningsforløb, hvor der er rig mulighed for at styrke elevernes faglige og personlige kompetencer. For at gøre overgangen mellem folkeskolen og ungdomsuddannelserne næsten problemfri besøger eleverne mange forskellige inspirerende erhvervsvirksomheder, museer og andet rundt i det danske land. Turene gik blandt andet til: Dansire, Terma, Danish Crown, Grundfos, Aalborg Portland, Aros, Fur og mange flere.

Derudover var eleverne på et månedslangt ophold på deres måske fremtidige ungdomsuddannelse, også kaldet brobygning. Her kunne eleverne få et indblik i deres fremtidige uddannelsesmiljø samt gøre bekendtskaber med kommende skolekammerater og lærere.

Allerede i august drog eleverne til den gamle danske by Friedrichstadt ved floden Ejderen i den tyske delstat Slesvig/Holsten. Her kom eleverne tættere ind på livet af hinanden, både gode og mindre gode sider. Eleverne fik et grundkursus i kajak - /kanosejads, som vakte elevernes fulde interesse og begejstring.

Da 10. klasse på Auning Skole er et internationalt skoleår, er det nærliggende at besøge udenlandske jævnaldrende unge. Derfor drog eleverne atter til udlandet for at gøre nye bekendtskaber. Denne gang gik turen til Carl Gustavs Sverige, til den Sønderhaldske venskabskommune Färjglanda, hvor de dan-

ske elever skulle møde de svenske elever og lærere, som senere skulle med på turen til Frankrig. Eleverne blev indkvarteret i de svenske elevers privathjem, hvor det stod på svensk kultur og hygge.

Skoleårets absolutte højdepunkt fandt sted i starten af april måned, da eleverne fra Auning og Sverige sammen drog til den skønne sydfranske by Les Vans. Her skulle eleverne tilbringe i alt 7 dage i hinandens selskab med aktiviteter samt natur-/kulturoplevelser, som kom til at overskride de flestes grænser.

Alt taget i betragtning har vi elever haft et utroligt lærerigt skoleår med masser af udfordringer, spændende oplevelser og personlig udvikling, fagligt såvel som socialt.

Tak for et godt år!

På vegne af 10. klassernes elever
Johan Weiss, Ann Petersen,
Ani Jacobsen og Mette Kristensen

Lejrtur til Sverige

Auning Skole anno 2007

Jeg kom nyudklækket fra seminariet til Auning Skole for knap to år siden. Jeg glædede mig meget og var allerede på forhånd vild med at være lærer. Samtidig var min bevidsthed også fyldt med tidens skrækhistorier om, hvor forfærdelig hårdt det er at være ny i faget, og om hvor mange der allerede efter et enkelt lærerår kvitter jobbet igen.

Mit første indtryk af Auning Skole var: STOR. Jeg kunne ikke finde rundt – det var forvirrende, at man sådan kan gå i ring mellem klyngerne. Jeg skulle selv have næsten 100 nye elever, 48 forældre, hvis børn jeg skulle være klasselærer for samt godt og vel 100 nye kolleger...

Heldigvis var der ingen elever på skolen min første dag efter sommerferien - det var så rigeligt overvældende at skulle forholde sig til alle mine kolleger. Til gengæld blev der om aftenen holdt en velkomstfest for os nye lærere – tænk at ens ankomst ligefrem blev fejret! Det tegnede godt...

Ganske hurtigt blev min forvirring da også afløst af:

Lettelse 1)

På Auning Skole var – og er – der (virkelig) ingen faste pladser på lærerværelset, konstant blev jeg mødt af et: "Velkommen till!", og hver gang jeg tog mod til mig og bad en lærer eller andre medarbejdere om hjælp, smed vedkommende hvad han/hun havde i hænderne og sprang til – omgående!

Lettelse 2)

Da jeg to dage senere skulle have "min egen" klasse for første gang, sad der 24 skønne unger klar. Jeg havde mødt dem en enkelt gang før sommerferien, og hvor var det pragtfuldt at få at vide, at de bare havde glædet sig i to måneder til at se mig igen!

Lettelse 3)

Allerede på min første rigtige skoledag troppede en del af forældrene op – vel nok for at se "giraffen" (det ville jeg i hvert tilfælde selv have lyst, til hvis jeg var forælder), men helt sikkert også bare for at byde mig: "Hjertelig velkommen!".

Nu er jeg blandt meget andet engageret i at være med til at formulere skolens nye Trivselspolitik. Følgende er del af et udkast hertil:

er glade for at komme i skole hver dag. Samværsformen på skolen skal kendetegnes ved tolerance og respekt alle børn og voksne imellem... Alle skal kunne sige: "Det er min skole!"

Hjælpsomme medarbejdere, glade børn og imødekommende forældre kan da kun være tegn på trivsel og lyst til at skabe en fælles skole – både for børn og voksne. Når jeg tænker tilbage på mit første lærerår, er det da heller ikke ordet hårdt, men derimod ord som sjovt, udfordrende og spændende der slår mig. Det, synes jeg, siger meget om Auning Skole! Udvikling og læring er efter min opfattelse to sider af samme sag, og det må være en forudsætning for undervisningen, at både elever og lærere trives med at være, hvor de er, og med hinanden. Jeg mener, vi skal have en høj grad af faglighed i folkeskolen, men før dette kan opnås, må vi have en fælles platform af bl.a. tolerance, respekt, tryghed og empati. Jeg kan kun være lærer et sted, hvor både det faglige samt elevernes sociale og personlige udvikling vægtes lige højt, og sådan er det heldigvis her på skolen.

Auning Skole er ikke bare en stor, men også en moderne og indbydende skole. Her er ingen trange gange, men derimod åbne, lyse klyngerum og mange nyrenoverede klasse- og faglokaler. Vi har også blandt meget andet en landskendt kantine, et højt antal computere pr. elev og et flot skolebibliotek.

I dag – med snart to lærerår på bagen – oplever jeg også, at jeg til tider har så travlt, at jeg ikke selv bare smider alt, når en kollega beder om min hjælp. Det er heller ikke længere altid, mine elever siger, de har ventet mig med længsel, og ind imellem ville jeg også godt snakke lidt mere med forældrene. Det kalder man vel bare for hverdag, og så er det jo også kun til tider, ikke altid og ind imellem, at det hele er sådan. Det er dejligt, at lærerlivet netop er blevet min hverdag.

Jeg er stadig vild med at være lærer og synes fortsat, mit arbejde er sjovt, udfordrende og spændende. Det er helt sikkert, at skolen, dens kultur og rammer kan tage en del af æren herfor, og jeg er glad for, jeg i hvert tilfælde kan sige, at Auning Skole... "Det er min skole!"

Camilla Storm, lærer

SFO - før og nu

01.08.90 var dagen da Auning SFO blev en realitet. Efter en del tovtrækkeri, om hvorvidt børn i alderen 5-10 år skulle passes i fritidshjemsgrupper i børnehaveregi eller tilhøre Kulturel Forvaltning og dermed huses under skolens tag, endte eller begyndte vi altså her på Auning Skole.

80 glade unger blev modtaget 3 forskellige steder på skolen. Under skoletandlægeklinikken, i barakken bag gymnastiksalen og i 2 sammenhængende klasseværelser. Ikke alt var idyl – skolen savnede sine lokaler, SFO savnede endnu mere plads, og vi skulle alle lige vænne os til hinanden.

Alligevel blev Auning sat på Danmarkskortet, idet vores SFO blev et mønstereksempel for andre kommuner, grundet at alle krav om lyd- og lysforhold, ventilation m.m. var opfyldt fra starten. Højest

En tilbagevendende begivenhed er det årlige hofbal, der altid er en succes.

Festdag den 01.08.90, hvor Auning SFO var en realitet

usædvanligt for datidens SFO'er, der for det meste blev tildelt plads i skolens sikringsrum i kældre og på lofter. "Børn og Unge"-redaktionen kom på besøg, vi blev filmet og optrådte i pædagogiske fagblade.

Apropos ventilationen – meget kunne sådan et Gen-vex-system klare, meeen ikke pædagogisk arbejde med den danske hjortebestand.

Et af SFO's børn havde fundet et kronhjortekranie i skoven og ville absolut donere det til SFO's forrundingsskab. Der var lige det, at kronhjorten måske ikke havde været død så længe, så da en af pædagogerne fik fat i bæstet, blev det resolut besluttet, at det måtte en tur i opvaskemaskinen, sådan for at tage det værste. Stadig ikke rent, selv efter en kogevask, så en anden kreativ pædagog mente, at en tur i ovnen måske kunne udtørre hovedet. 250 grader i et par timer, og så var store dele af Auning lagt under røg. For ikke at snakke om bagepladens udseende. Godt at vi dengang kunne give kartoffelmelsfabrikken en stor del af skylden for lugtgenerne!

Men SFO fik vokseværk; seks år i træk måtte vi finde udvidelsesmuligheder. Til slut var 196 børn fordelt over mildest talt det meste af Auning; i en villa på Sandvej, i Auning Hallernes selskabslokale og endnu flere steder på skolen.

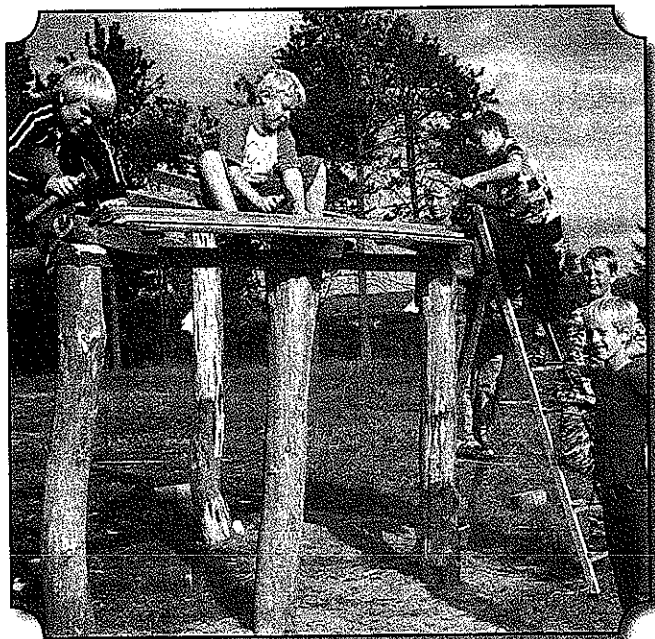

Slusebørn i gang med nogle af dagens aktiviteter

Endelig blev vore nuværende faciliteter på Sdr. Fælledvej ledige, efter at have fungeret som kursuscenter og senest som flygtningecenter; de kommunale politikere overgav sig, købte hele molevitten og SFO flyttede ind.

Helt alene var vi nu ikke i de nye lokaler – tusindvis af kakerlakker havde allerede slået lejr i skabe, skuffer og overalt. Så endnu en hurtig pædagogisk beslutning! Denne gang skulle der stærkere kræfter i gang, skadedyrsbekæmpelse! Tilfældigvis kom vores daværende beredskabschef netop på besøg, da skadedyrsbekæmpelsesfirmaet satte aktionen i gang. Og man er vel som beredskabschef ikke at regne under kategorien skadedyr?, så alle opmålinger blev færdiggjorte i roligt tempo. Senere på dagen blev vi dog lidt i tvivl om brandmajorens aner,

Der sker mange spændende aktiviteter i SFO'en, her opførelsen af en hytte i forbindelse med værkstedsuge under temaet "Børn og andre lande"

idet vor gæst var blevet indlagt med en temmelig stor forgiftning.

Hvis man nu tror, at der blev arbejdsro og tid til at finde sine egne ben, i egne sammenhængende lokaler, så tro bare om igen!

Når SFO fik flere indskrevne børn skyldtes det selvfølgelig, at Auning Skole også børnetalsmæssigt steg og steg og fik behov for mere plads. Altså rykkede 6 klasser, 0. og 1. årgang over gaden, og SFO og skole havde lokalefællesskab her i 3 år. Alt sammen mens den nye indskolingsmodel med en lang skoledag og lærer og pædagog samarbejdet skulle stå sin prøve.

Pædagogisk arbejdede SFO med tanken om at gå fra en gruppeopdelt struktur til at være en funktionsopdelt institution, og i den sammenhæng var lokalefællesskabet ikke helt ideelt. For alle parter var det derfor rigtigt dejligt, da Auning Skole fik sin egen nye indskolingsfløj, og vi igen kunne få indrettet vores cafe og de forskellige værksteder.

Sidste skud på stammen i SFO's historie er så vores SLUSE-projekt, hvor de ældste børn fra byens børnehaver den 01.03 rykker ind i huset.

Dels for at afhjælpe pladsmanglen i børnehaverne, og dels for at skabe en brobygning ml. børnehaver/SFO og skole. Pædagoger fra de 3 børnehaver udstationeres i SFO og arbejder her sammen med de af SFO's pædagoger, der skal med i de 3 kommende børnehaveklasse.

Altså summer hele huset lige nu og hele dagen af en masse dejlige unger.

*Inger Mortensen
SFO*

Junglepostens historie

Også Jungleposten har sin egen historie at fortælle, om end den ikke er hundrede år.

I juni 1979 blev et unavgivent blad for Auning Skole udsendt til eleverne udarbejdet af to elever, to skolenævn-medlemmer og en lærer. Bladet skulle være et led i skole-elevsamarbejdet og skulle fungere som gensidig debatforum samt informationskilde fra skolenævnet, skoleledelsen, elever og lærere.

Bladet var som sagt unavgivet og det har desværre ikke været muligt at finde ud af resultatet af konkurrence. Skulle der dog være nogle læsere, som kan huske navnet på dette blad vil Junglepostens redaktion meget gerne vide det.

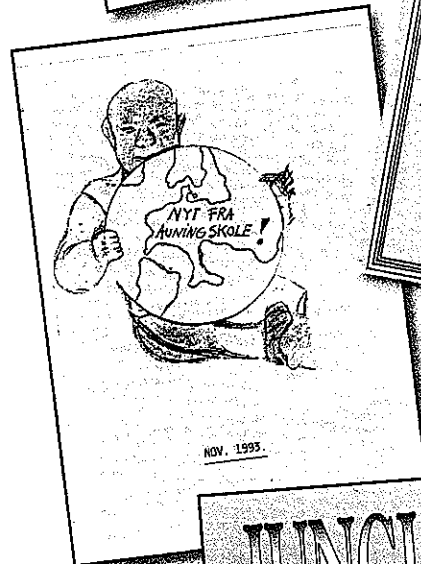
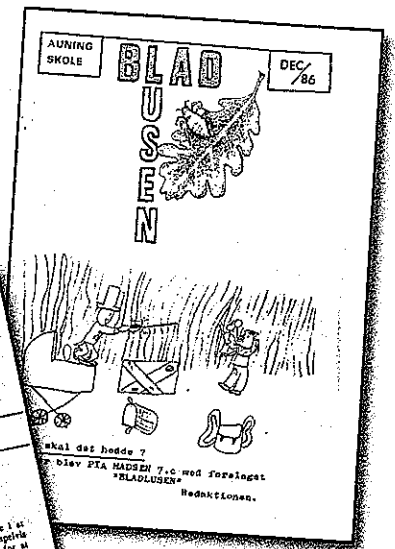
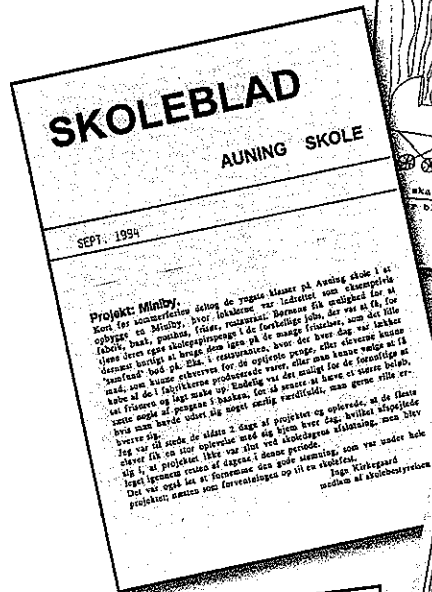
I 1986 blev, der udskrevet endnu en konkurrence til skolens blad, der endnu engang skule have nyt navn. Vindernavnet blev "Bladlusen", som Pia Madsen fra daværende 7.c fandt på. Bladet bar navnet frem til ca. 1990 og var dengang på ca. 8 x A5 sider:

Fra 1990 til 1994 skiftede bladet navn til "Nyt fra Auning Skole". Det var stadig i A5 format, dog med en lille folder fra hver klynge.

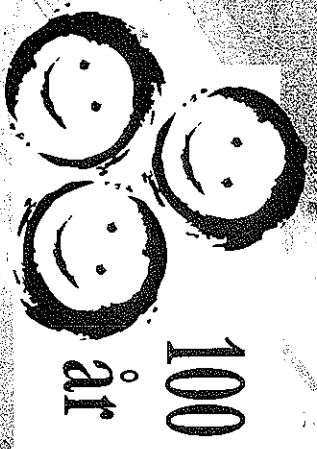
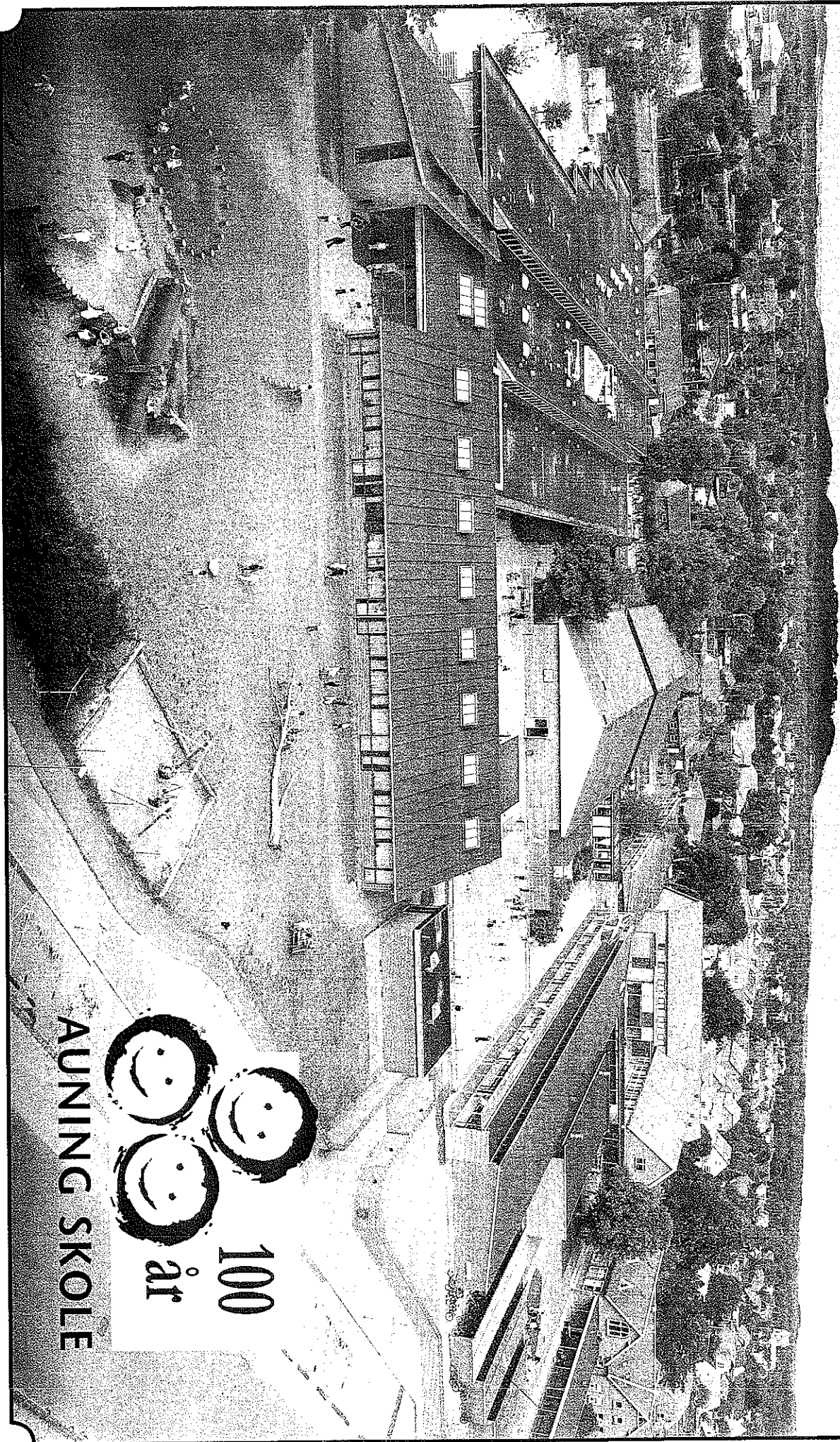
I december 1994 blev der atter udskrevet en konkurrence om navnet på skolebladet. Vinderen og vindernavnet blev offentliggjort i skolebladets januarnummer. Stine Rasmussen fra daværende 1.b havde indsendt navnet "Jungleposten", som blev vindernavnet. Skolebladet var stadig i A5 format, men var nu vokset i sideantal til ca. 12 sider.

Stadig med navnet "Jungleposten" ændrede skolebladet udseende i marts 2002 til sit nuværende layout nemlig A4 og sort/hvid. Jungleposten udarbejdes stadig som del af et samarbejde mellem skolebestyrelsen og skolen og trykkes af FREKA Grafisk A/S i et oplag på ca. 700stk.

Line Bech Skov

Søndre Skole Auning
2007

100

AUNING SKOLE